Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 20

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE

APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Conspiraţia induşilor

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Conspiraţia induşilor

Nr. 20

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Asasinarea santinelei

Pe drumurile puţin umblate din partea de nord a Indiilor engleze, într-o frumoasă dimineaţă scăldată de soare, mergea o caravană, compusă din mai mulţi inşi călări, urmaţi de catâri încărcaţi cu bagaje.

Erau zece indigeni purtând pe cap tradiţionalul turban alb şi patru europeni în haine de sport şi căşti coloniale.

Convoiul era înarmat.

Când se opreau din mers din pricina vreunui accident de teren, unul din albi, cu figura energică, hotăra cele ce trebuiau să facă şi da ordinul de pornire.

După vorbă se cunoşteau îndată, că erau englezi.

— Înălţimea voastră nu e de părere că ar fi ora să ne odihnim puţin şi să lăsăm dobitoacele să mai răsufle?

Omul care vorbise era mic, foarte negricios şi avea tipul de indian; dar costumul său europenesc şi felul său de a vorbi dovedeau că trăise în Anglia şi că avea o oarecare situaţie în societate.

Europeanul întrebat, care părea să fie şeful expediţiei, scoase ceasul, apoi întorcându-se la interlocutorul său, îi zise:

— Ai dreptate, Ha-Miram, să ne oprim.

Şi întorcându-se spre unul din europeni

— Harry, dă ordin de oprire.

Harry Bensard, un tânăr frumos şi secretarul lordului Berdan – viceregе al Indiilor, care în momentul acela făcea o călătorie prin ţinuturile îndepărtate ale acelei regiuni – dete pinteni calului şi transmise ordinul celor doi călăreţi indieni, care precedau caravana la oarecare distanţă.

Convoiul se opri şi toţi descălecară; apoi, alegând un loc potrivit făcură pregătirile de poposire.

În câteva minute, bagajele fură coborâte din spinarea catârilor şi aceştia împreună cu caii fura adăpostiţi ceva mai departe.

După ce luară masa, lord Berdan, întorcându-se spre un al patrulea personaj care nu deschisese gura, îi zise:

— Nu găseşti, Dobson, că aceste sătuleţe îndepărtate pe care

le străbatem de câteva zile vădesc puţin entuziasm la sosirea mea, care reprezint în definitiv pe regele nostru?

Această întrebare păru că încurcă pe acela căruia îi fusese pusă.

Dobson îşi trecu încet degetele lungi şi osoase prin favoritele blonde, apoi, privind pe lord Berdan, drept în ochi, răspunse:

— Sunt de aceiaşi părere ca şi d-ta.

Acest răspuns la care lord Berdan părea că nu se aşteptase îl făcu să schiţeze un gest de plictiseală; dar flegma-i înnăscută a rasei sale învinse şi, fără să mai spuie nimic, îşi continuă reflexiile în gând.

Harry Bensard. În calitatea sa de secretar, care-şi cunoştea atribuţiile, nu spuse nimic; iar Ha-Miram, indianul, păru prea preocupat să sape un desen într-o scoarţă de pom, ca să mai ia parte la convorbire.

După câteva clipe de tăcere lordul Berdan zise:

— Temerile mele erau justificate, amicii mei; mă aşteptam, ce e drept, la primirea aceasta puţin entuziastă; ba chiar, fiindcă sunt între prieteni adevăraţi, nu ezit să spun că mă aşteptam, încă de la venirea printre noi a veneratului nostru rege.

— Când am văzut ce a trebuit să facem spre a asigura veneratului nostru rege o primire demnă; câtă diplomaţie a trebuit să desfăşurăm spre a zădărnici comploturile, spre a însufleţi mulţimea, spre a da însfârşit iluzia unei primiri entuziaste, înţeleg perfect atitudinea de azi a induşilor faţă de mine. Devotamentul dumitale, dragul meu Ha-Miram, mă face să spun faţă de d-ta ce gândesc despre purtarea actuală a induşilor.

— Rog pe înălţimea voastră să creadă că sunt nespus de măgulit de această dovadă de simpatie, răspunse omul, închinându-se şi plecând, cu modestie ochii.

— În faţa acestui fapt, amicii mei, nu vă ascund că întreprinderea noastră devine dificilă şi că mă tem de o luptă aprigă atât la sate cât şi în oraşe; şi dacă vă spun de ce mă tem, o fac spre a vă cere să-mi păstraţi preţiosul vostru concurs.

Şi viceregele strânse mâna tovarăşilor săi. Care-l asigurară de tot devotamentul lor.

Când veni ora plecării, Harry Bensard, fluieră dând semnalul de plecare celor *zece* călăreţi, care formau escorta.

Aceştia îşi pregătiră, caii şi catârii şi după câteva minute caravana pornea din nou.

Lordul Berdan făcea acest turneu prin imperiul indian ea o manifestare a puterei suverane asupra acelora dintre supuşi,

care nu putuseră vedea pe împăratul lor.

La epoca vizitei regelui Angliei, autorităţile descoperiră în unele regiuni semne evidente de nemulţumire şi încercări de comploturi.

Unul chiar fusese zădărnicit în ultimul moment şi viceregele se temea acum ea nu cumva şi locuitorii satelor să imite pe cei de la oraşe şi să se revolte în contra regimului de la putere.

Urmând direcţia de la nord spre sud, după ce trecuse Gangele şi afluenţii săi, servindu-se de mijloacele de comunicaţie cele mai rapide pe care le putuse găsi, lordul fusese nevoit să formeze o caravană şi acum străbătea şesurile care înconjoară munţii Bandelakand.

Pe harta geografică fixată în faţa şelei, el urmărea traseul drumului.

Pentru a ajunge la satul Minurati, primul în cale. Le trebuia înc-o zi, ceea ce însemna să petreacă înc-o noapte sub cerul liber.

Apropiindu-se de lanţul munţilor, hotărâră să caute la poalele lor un adăpost mai puţin neconfortabil decât în câmp deschis. Când ajunseră, se înnoptase cu totul şi călăreţii, care formau avangarda aprinseseră felinarele spre a le lumina calea.

Găsiră un adăpost convenabil între două stânci scobite. Călăreţii descălecară şi corturile fură întinse.

Unui pentru lordul Berdan şi secretarul său, de care nu ce despărţea niciodată şi altul pentru Ha-Miram şi Dobson; alte două pentru restul caravanei.

După ce luară masa, toţi se retraseră în corturile respective.

Lordul Berdan se pregătea să se înfăşoare în pătură, când. Brusc, se întoarse spre Harry.

— Harry, d-ta care cunoşti pe oamenii ăştia mai bine deoarece ai trăit mai mult în mijlocul lor. Eşti sigur de escorta noastră?

Întrebarea nu surprinse pe secretar.

— Da. Excelenţă, cu atât mai mult cu cât casta lor şi a locuitorilor acestei regiuni nu simpatizează una cu alta. Sunt sigur de ei, Excelenţă, şi...

Dar, se opri, ca şi când n-ar fi vrut să spuie ceea ce gândea.

Din fericire, Lordul Berdan nu auzise ultimele cuvinte şi învelindu-se în pătură îi zise:

— Mulţumesc, Harry, voi căuta să-mi gonesc temerile. Uită-te, te rog, dacă Hamusi a pus de pază vreo sentinelă,

— Tocmai voiam să văd, Excelenţă. Şi ieşi.

Hamusi, ofiţerul indigen care comanda induşilor, pusese într-adevăr o sentinelă la intrarea excavaţiei formată de cele două

roci între care se adăpostise caravana.

Făcând rondul, Harry văzu la câţiva paşi de cortul vecin pe Ha-Miram cu un felinar în mână.

Când se apropiă de dânsul, păru foarte preocupat de funcţionarea felinarului ce ţinea în mână.

— *Good night,* Harry, zise el tânărului, mă duc să mă culc, dar d-ta?

— Şi eu, noapte bună.

Şi cei doi bărbaţi intrară în corturile respective.

— Ciudat! se gândi Harry, ce făcea afară cu felinarul acela aprins?

Apoi căută să înlăture gândurile, care-l năpădeau şi zise viceregelui:

— Santinela e la postul său, Excelenţă; totul e în regulă

După câteva minute toată lumea dormea.

Teama viceregelui era atât de mare încât în această călătorie oficială, el lua precauţiile ce se iau de obicei într-o ţară în plină revoltă.

Dar, prudenţa sa era binevenită.

După două ore, când toate luminile fură stinse în mica tabără şi când toţi dormeau adânc, un înspăimântător strigăt de teroare şi de ajutor trezi pe toţi cei ce dormeau.

Dintr-o săritură, Harry fu afară din cort.

Abia avu timpul să zărească la lumina lunei, la vreo cincisprezece metri în faţa sa, pe santinela trântită la pământ de doi oameni, pe care nu-i cunoştea.

Prima sa mişcare fu să se repeadă în ajutorul lui, strigând: „Ajutor! Asasinează santinela!”

Dar avântul său fu brusc oprit de patru mâini robuste, care-l doborâră, imobilizându-l.

Nici nu putu repeta strigătul deoarece gura îi fu astupată cu o batistă legată strâns.

Îndărătul său, atacul se repeta asupra celorlalţi călători, care erau prinşi şi legaţi fie în corturi, fie în momentul când încercau să iasă; şi după câteva minute o ceată de o sută sau o sută cincizeci de indieni înconjurară pe prizonieri.

Pânza în jurul coapselor, oamenii aceea aveau un aspect sălbatec, care nu promitea nimica bun europenilor.

Când corturile fură doborâte de asediatori, care puseseră stăpânire şi pe cai, acela care părea să fie şeful lor se apropiă de Berdan:

— Excelenţă, deoarece acesta e titlul care vi se dă, vă rog să

credeţi că n-aveţi a face cu hoţi sau bandiţi: dimpotrivă! Aceia, care v-au atacat azi sunt conştienţi de gestul lor şi împinşi de un motiv mai nobil decât acela al furtului sau al asasinatului.

Acel mic discurs răspândi uimirea pe feţele prizonierilor.

Pe când indianul vorbea, lordul Berdan mereu impasibil, continua să-l privească fix.

— Cu acest mic asalt nu facem de cât să începem abia războiul inevitabil între oamenii, care au pus stăpânire pe ţara noastră şi noi, care voim să fim liberi. Pe d-voastră v-am arestat ca pe reprezentantul acelei autorităţi care pretinde să ne guverneze; dar aceasta nu e tot. Soarta, care vi se rezervă, n-o cunosc nici eu. Vă voi conduce la ai noştri şi poporul va decide. Vom pleca mâine la răsăritul soarelui. Pân-atunci puteţi dormi, noi vă vom păzi. Am zis!

Lordul Berdan îl făcu să înţeleagă că voia să vorbească! Şi indusul dete ordin să i se scoată căluşul de la gură. Şi atunci englezul îi vorbi cu cel mai mare sânge rece:

— Tot ce aşi putea să vă răspund şi tot ce aşi putea sa vă spun spre a vă dovedi că aţi comis o acţiune ineptă şi puţin leală, nu m-aţi înţelege; deci mă abţin. Tot ce vă cer, pe cuvântul meu de gentilom, e să ne liberaţi pe mine şi pe amicii mei, din legăturile astea.

Indusul făcu o mişcare de uimire.

— Sau, cel puţin să ne scoateţi căluşele.

— Vă împlinesc ultima cerere, dar nu pot face nimic mai mult.

Şi la un semn al şefului lor, paznicii scoaseră căluşele la toţi prizonierii.

Pe chipul nici unuia nu se citea spaima de a fi în mâinile unor inamici care trebuiau să fie teribili,

Induşii din serviciul lordului Berdan îşi păstrau acea linişte pe care o dă credinţa în fatalitate.

Cât pentru europeni, flegma englezească nu lăsa să străbată îngrijorarea lor.

Ha-Miram nu vorbea şi sta chircit şi nemişcat cu capul pe braţul îndoit.

Toţi se culcară.

Trupa mămică se culcă pe pământ, afară de patru, sau cinci, care se postară de sentinelă cu puştile în mână.

Lordul Berdan, întorcându-se spre Harry, îi zise cu jumătate glas:

— Ce-ţi spuneam eu, dragă Harry? Suntem pierduţi, căci suntem prea departe de orice comunicaţie spre a încerca o

evadare care să permită unuia din noi să se ducă după ajutoare.

— Nu trebuie nici odată să disperăm, Excelenţă, s-aşteptăm să vedem ce vor face inamicii noştri şi vom vedea, răspunse foarte liniştit, secretarul.

Atunci cei patru oameni, rezumară într-un cuvânt forţa lor de caracter.

— Noapte bună, ziseră viceregele şi secretarul.

— Vise frumoase răspunseră Ha-Miram şi Dobson.

Dovedeau astfel dispreţul pentru pericol şi calmul în mijlocul atâtor riscuri.

Noaptea trecu în tăcere şi fără alte incidente.

A doua, zi, caravana se repuse în mişcare şi la amiază ajunseră în valea, în care se găsea satul Minori.

Populaţia, femei, bătrâni, copii, aşteptau cu nerăbdare reîntoarcerea, războinicilor lor şi îi primi cu urlete de bucurie; şi aclamări entuziaste.

În mijlocul satului era o piaţă, unde fură conduşi prizonierii.

Se ridicară două corturi şi în tăcerea generală, şeful vorbi lui Berdan.

— Berdan, iată-te în mâinile noastre împreună cu tovarăşii tăi. Ţi-am dat dovadă de ce e capabil un popor asuprit, dar asta nu e tot. Sfatul celor cinci va delibera mâine asupra a ceea ce vă aşteaptă. Vă voi dezlega; şi fiindcă sunteţi fără arme, nu cred necesar să vă spun că o trupă armată vă păzeşte şi că ar fi zadarnic să încercaţi o evadare sau o revoltă. Am zis!

Se scoaseră deci legăturile prizonierilor, care pentru a scăpa de curiozitatea indigenilor, se retraseră în marele cort pregătit pentru dânşii.

Nu puteau face nimic altceva, de cât s-aştepte; şi nici unul nu vorbea, fiind preocupat de situaţia în care se găsea.

Harry se încredea în steaua sa cea bună. Lordul Berdan cu capul între mâini, se gândea; secretarul stând jos. Însemna pe un carnet notele zilnice şi Dobson îşi trecea mereu mâinile lui lungi şi uscate prin favoritele blonde.

Ha-Miram se plimba de colo-colo, rotind ochii, supraexcitat.

Nu zicea nimica; şi atitudinea sa păru atât de surprinzătoare lui Dobson, încât aruncă o privire întrebătoare lui Harry, care se întrerupsese din scris, dar amândoi păstrară pentru sine gândurile de care erau agitaţi.

Harry Bensard începu iar să scrie şi zise în sine, brusc:

— Trebuie să găsim un mijloc. Să-l căutăm!

Ziua trecu şi noaptea surprinse pe cei patru oameni tăcând.

Harry Bensard îşi tortura crierul. Dar, nu fu în zadar.

CAPITOLUL II
Un mesaj ciudat

Soarele înălţându-se a doua zi, surprinse pe trei tineri întinşi la umbra unui mare arbore ale cărui ramuri acoperit, de un frunziş des îi apărase în timpul somnului.

Lângă dânşii un aeroplan prevăzut cu toate perfecţionările moderne.

Un italian ar fi recunoscut imediat uniforma cercetaşi lor italieni pe care strălucea o medalie câştigată cu bravură.

— În picioare, mii de pipe! Ce soare minunat! Frumos aproape ca acel din Milano! zise unul din cei trei.

Şi sărind în picioare, repară dezordinea unei nopţi petrecută sub cerul liber şi strânse pătura în care dormise, pregătindu-se să-şi facă o toaletă radicală.

Ceilalţi doi se sculară şi ei.

— Ce tip şi Marius ăsta! Totdeauna cel dintâi la sculare! exclamă al doilea.

— Şi totuşi, răspunse Marius, noaptea a părut scurtă, dragul meu! Căci soarele merge repede în ţara asta! Nu-i aşa Jean Bart?

Al treilea, care nu deschisese încă gura, fiind întrebat, râse de exclamaţia camaradului său şi zise celui care ere lângă dânsul:

— Auzi, Raimondo!

— Se vede că şi-a pierdut busola, Marius ăsta, răspunse Raimondo, renunţând la propriul lui accent roman ca să imite accentul milanez al lui Marius.

Şi trei hohote de râs răsunară în mijlocul din jur.

Raimondo Balsan, Marius Colombo, Jean-Maria Callega, zis Jean Bart, primul, fiul inventatorului Petre Balsan, al doilea mecanic şi al treilea elev al Şcoalei navale, plecaseră cu *Aerocul,* din îndepărtatul Anam, spre a vizita Indiile, după emoţionanta lor aventură cu mina rătăcită. Şi aterizaseră şi dormiseră în regiunea Dekkan din mijlocul şesului ce se întinde la Nord-Est de Nagypur.

Marius se duse să ia apă dintr-un râuleţ din apropiere şi servindu-se de bucăţi de pânză luate din nacelă procedară câteşi trei la abluţiunile obişnuite de dimineaţă.

— Frumoasă ţară de zburat pe deasupra ei! observă Raimondo. Aici trebuie să fie toată lumea fericită.

— Nu se ştie! obiectă Jean Bart.

— Eu sunt ca Toma necredinciosul! zise Marius. Nu cred decât ceea ce văd, ba chiar trebuie să şi pipăi, ca să fiu sigur că ochii mei văd bine.

— În definitiv, dragii mei, vom avea în curând prilejul fi ne convingem. Acum putem pleca, nu-i aşa.

— Vezi bine!

— Atunci, haidem, mii de pipe!

În câteva minute, articolele de toaletă fură strânse şi puse la locul lor de Raimondo şi Jean Bart, pe când Marius făcea cafeaua de dimineaţă.

O băură, apoi se îmbarcară pe *Aeroc.*

Jean Bart, care îndeplinea funcţiunea de observator, se aşeză pe scaunul dinapoi ca să consulte harta în timpul parcursului; pe când Marius se aşeza alături de Raimondo, deja instalat la volan.

Aerocul se înălţă în văzduhul limpede, luând direcţia spre nord.

Voiau să pătrundă în inima acelui Hindustan atât de frumos, care-i atrăgea prin noutatea sa.

Aerocul zbură cu mare viteză pe deasupra Statului Nizam; şi erau la o mare altitudine deasupra munţilor masivului Dekkan, când Marius, care pân-atunci nu vorbise, fiind preocupat cu verificarea contorului de ulei al motorului şi cu contemplarea frumosului peisaj ce se desfăşura sub ei, exclamă brusc, întorcându-se spre Jean Bart care scria.

— A! La naiba! Începe să-mi fie foame.

— Şi mie.

— Bine, flămânzilor, zise Raimondo, întrerupând ascensiunea. Să mergem la *„bufet”!*

— *Orvieto!* Cinci minute oprire! Poftiţi, domnilor, jos din vagoane!

Şi după această glumă, coborî *Aerocul* uşor deasupra munţilor pe culmea cărora un platou natural oferea un minunat teren de aterizare.

În câteva minute, după ce fură pe pământ, prepararã dejunul.

Desfăcură cutiile de conserve; şi în faţa acelei mâncări ce nu mai varia de atâta timp, Marius, care trebuia totdeauna să spuie ceva, nu se putu opri să nu exclame:

— Ce monotonie! Nu e nici un vânat prin părţile astea!

— Nu vorbi aşa de repede, dragul meu. Nu vezi nimic?

Şi Jean Bart îi arăta pe cer un mic punct negru care se marea din ce în ce.

— Mii de pipe, parc-ar fi un porumbel.

Şi dintr-o săritură alergă la nacela *Aerocului* ca să-şi ia carabine.

— Nu te mai osteni, strigă Raimondo. L-am şi ochit!

Într-adevăr, îndrepta arma în direcţia păsării, care părea că încearcă să se orienteze.

Când îl ochi bine, Raimondo apăsă pe trăgaci, reţinâdu-şi răsuflarea şi-o detunătură puternică răsună.

Câteva pene zburară în văzduh şi sărmanul porumbel căzu mort, la câţiva metri de cercetaşi.

Se repeziră să ia de jos graţioasa pasăre.

— A! exclamă Raimondo. Dar e un porumbel călător!

Recunosc rasa şi căută la coadă micul tub în care se închid mesagiile.

Scoase un strigăt.

— Dar, e o hârtie înăuntru.

— Citeşte repede.

Raimondo desfăcu foiţa subţire pe care erau scrise câteva cuvinte în englezeşte.

— Citeşte tu. Care poţi înţelege! zise el întinzând-î lui Jean Bart.

Tânărul luă foiţa şi citi:

— Help!... Danger 240 NGL by 78 ELT.

— A! înţeleg, exclamă el. Înseamnă: Ajutor.. Pericol 24 longitudine nord 78 latitudine est.

— Sunt oameni în primejdie. Să zburăm în ajutorul lor.

Raimondo aprobă.

— Să mâncăm repede şi să pornim!

— Dar porumbelul? întrebă Marius.

— La prima oprire, îl vom frige, zise Jean Bart.. Acum, haidem!

Masa fu repede terminată pe când Jean Bart consulta harta.

— Dar suntem foarte aproape. Numai cu două grada de latitudine spre stânga. În mai puţin de două ore îi putem găsi.

Să ne înarmăm ca să fim pregătiţi pentru orice eventualitate.

După ce totul fu pus la loc, Jean Bart se aşeză lângă Raimondo cu harta în mână, iar Marius înapoi, observa.

Erau deprinşi să se orienteze repede; şi *Aerocul* fu lansat în direcţia arătată în misteriosul mesaj al porumbelului călător.

CAPITOLU III
Ideea lui Harry Bensard

Cererea de ajutor venea, bineînţeles, de la caravana lordului Berdan.

În ce mod?

Ingeniosul secretar, bătându-şi capul ca să găsească un mod de salvare nu găsi de cât două posibilităţi:

Sau să iasă din cercul inamicilor, încercând să-i atace şi era dificil fiind supravegheaţi de aproape, sau să recurgă la un ajutor din, afară prevenind pe prieteni să vie să-i scape.

O idee, care i se păru bună, îi încolţi în minte.

Rupse o foiţă din cărticica de ţigări – căci obiectele personale le fuseseră lăsate – şi punând-o pe portofoliu, scrise câteva cuvinte la lumina unui felinar, pe care un indus îl adusese în cort.

După câteva minute, prizonierii se culcară şi felinarul fu stins..

Orice zgomot de afară încetase,

Doar glasul câtorva oameni din jurul corturilor tulbura marea tăcere din jur.

Când Harry se încredinţă că tovarăşii săi, învinşi de oboseală, dormeau, se riscă să se scoale şi, căutând să nu facă vreun zgomot, se îndreptă spre intrarea cortului.

Santinela, care-i păzea, era la câţiva metri numai. El ridică pânza şi privi, aşteptând ca vreo împrejurare sa atragă pe indus ceva mai departe.

Într-adevăr, puţin după aceea, acesta făcu câţiva paşi. Spre stânga, servind în mod inconştient planurile lui Bensard, care voia să se ducă spre dreapta.

Avea un scop bine definit.

În dreapta, între cortul lor şi acela al celorlalţi prizonieri, erau bagajele caravanei, printre care şi o colivie cu gratii.

El se duse repede, deschise colivia şi luă unui din porumbeii ce se aflau în ea.

Strângând pasărea la piept, se întoarse repede şi abia avu timpul să intre sub cort, căci santinela care auzise zgomotul, venea repede spre prizonieri. Dar când ridică perdeaua şi privi în jur la lumina felinarului ce adusese, nu văzu nimic anormal.

Toţi păreau că dorm adânc.

Dacă s-ar fi înapoiat după câteva minute, ar fi văzut pe Harry punând bileţelul pe care-l scrisese mai înainte în tubul de la coada porumbelului..

Când termină, voi să dea drumul păsării, dar nu putu, căci gardianul bănuitor se postase la intrarea cortului,

Trebuind s-aştepte zorile, legă porumbelul alături de dânsul şi se culcă să doarmă.

Când se făcu ziuă, în sat se produse o mişcare febrilă şi prizonierii se treziră.

Santinela deschise cortul şi şeful inamic intră.

— Peste câteva ore se va întruni Sfatul celor cinci; până atunci sunteţi liberi şa luaţi aer, fără să ieşiţi însă din raza sentinelelor, care de altminteri vă vor supraveghea de aproape, având ordin să tragă la cea mai mică încercare de evadare. Şi zicând acestea, se depărtă.

Când şeful dispăru, secretarul se repezi la uşa cortului şi deschizând mâna dete drumul porumbelului. Acesta se înălţă drept pe cer şi dispăru îndărătul munţilor, care dominau valea.

Lordul Berdan şi Dobson, care văzuseră gestul, avură o expresie de profundă uimire; şi Dobson voia tocmai să informeze pe Ha-Miram, care sta într-un colţ cu capul în mâini, când secretarul, punându-şi repede degetul pe buze, îi făcu semn să tacă, zicându-i:

— Vreţi să facem un tur, d-le Dobson? Înainte de a se hotărî soarta noastră, puţin aer n-o să ne facă rău.

Şi ieşi primul.

Viceregele şi Dobson îl urmară şi se văzură îndată înconjuraţi de patru oameni, însărcinaţi să le spioneze cele mai mici gesturi.

Nu puteau deci să-şi vorbească.

Puţin după aceea întorcându-se în cort, văzură că Ha-Miram, care nu se mişcase din colţul său, nota ceva într-un carnet.

Lord Berdan se apropiă de Harry şi îi spuse încet.

— Ce-ai făcut adineaori?

— Singurul lucru, care ne poate salva, Excelenţă! Porumbelul ducea un mesaj pentru prietenii noştri.

— Admirabil băiat! şi viceregele îi luă mâinile. Dacă ieşim de-aici, vii, vei avea o răsplată demnă de fapta dumitale.

Ha-Miram ridicase capul, auzindu-i vorbind; iar ei prinzând de veste tăcură.

Dimineaţa trecu în aşteptare.

Nu-şi făceau nici o aluzie asupra hotărâri ce-ar fi luat Sfatul celor cinci.

Indigenii de pretutindeni erau agitaţi de o mare mişcare în favoarea unei libertăţi absolute, care, după dânşii trebuia să-i scape de toate relele actuale.

Punând mâna pe acela, care reprezenta pentru el tirania, aveau să profite de prilejul ce li se oferea.

Lordul Berdan înţelegea că răspunderea ce-şi luase prin titlul său, recădea şi asupra tovarăşilor săi. Şi deşi aceştia se spuseseră, de bună voie, el nu înţelegea să-i facă să îndure aceeaşi soartă cu dânsul.

Voia sa ceară Sfatului celor cinci, ca spre a expia presupusele vini ale guvernului străin să-l aleagă pe el singur, reprezentantul acestuia, lăsând pe ceilalţi liberi.

Toate capetele erau frământate de gânduri.

Ha-Miram nu vorbea; Dobson se gândea la acei pe care îi lăsa în urma sa. La durerea familiei sale.

Lord Berdan persista în ideea de a se sacrifica singur. Iar Bensard, cu nepăsarea şi încrederea tinerească, avea convingerea că vor scăpa.

În celălalt cort nici o disperare. Primind cu filosofie cele întâmplate, oamenii escortei sperau să iasă din încurcătură cât mai uşor posibil.

Şi, deodată răsună un violent tam-tam, care anunţă sosirea şefului celor cinci.

CAPITOLUL IV
Sfatul celor Cinci

În mijlocul pieţei centrale, la câţiva metri de corturile prizonierilor, trebuia să se instaleze tribunalul, care avea să judece pe lordul Berdan şi suita sa.

Câteva scaune făcute din lemnul unor enorme trunchiuri de arbori fuseseră pregătite pentru cei cinci judecători.

Doi splendizi elefanţi fuseseră aduşi în piaţă şi stând pe picioarele îndoite, cu trompa întinsă şi nemişcaţi ca nişte statui de piatră, simbolizau, cu liniştea lor maiestoasă, nu obişnuita lor utilitate domestică, ci calmul necesar acelora, care trebuiau să judece.

Alături de fiecare din ei, un indus îmbrăcat în culori violente, părea investit cu atribuiţi speciale, judecând după splendoarea costumului său.

Întreaga populaţie se grupă în jurul tribunalului; stând în semicerc şi păreau c-aşteaptă cu nerăbdare începutul importantei ceremonii.

Când totul fu gata, prizonierii fură conduşi în acel semicerc.

Sfatul celor Cinci trebuia să se întrunească de două ori. Prima oară spre a judeca pe europeni, iar a doua oară spre a decide soarta induşilor.

Astfel dezbaterile începură, de faţă fiind viceregele, secretarul şi Dobson.

Ha-Miram, fiind indus, trecea în a doua şedinţă.

Când cei cinci induşi cu barba albă şi cu aspectul venerabil, luară loc. Şeful care capturase caravana, îndeplini misiunea de procuror general şi îşi începu rechizitoriul. Acesta nu fu de cât un nou îndemn la revoltă împotriva autorităţi străinilor, care veniseră, spunea el, să le aducă viciile civilizaţiei în schimbul libertăţii şi bogăţiei lor.

Cu murmure frecvente, populaţia îşi exprima aprobarea

Când discursul se termină, preşedintele consiliului acordă câteva minute de repaos; apoi, la rândul său, vorbi cu glas hotărât, fără ezitări.

— Acuzaţia e făcută şi nu putem nici s-adăogăm, nici să retragem ceva. Nu putem autoriza pe inamici să-şi caute

mijloace de apărare pe care noi nu le-o recunoaştem. Când sentinţa va fi pronunţată, şeful lor va putea vorbi, dar nu mai înainte. Consiliul va delibera câteva minute asupra hotărâri de luat.

După un scurt conciliabul cu jumătate voce, şeful care făcea pe acuzator zise:

— Măsura ce se va lua, trebuie să fie energică spre a tăia răul din rădăcină. În numele poporului, eu cer să se aplica pedeapsa cu moartea acestor trei oameni şi ea să fie pusă în execuţie fără să se mai observe vechiul obicei al *Amunai*-ului.

Primele cuvinte fură primite în mod favorabil; ultimele uimiră atât mulţimea cât şi pe judecători, provocând protestări violente.

Preşedintele celor Cinci se sculă şi zise:

— Poporul reclama ceremonia *Amunai* şi o va avea. Răzvrătirea noastră e motivată de dorinţa de a păstra tradiţiile noastre împreună cu libertatea noastră, trebuie deci să le respectăm. *Amunai-ul* a fost totdeauna expresia voinţei populare; se va face conform tradiţiei; cei trei prizonieri vor pieri aşa cum s-a hotărât. Animalul sacru care trebuie să-i execute e aici; şi recipientul a fost spălat azi dimineaţă în apa fluviului, spre a primi sângele lor.

Cei trei albi înţeleseseră îndată ce moarte grozavă li se pregătea. Şi pe când se duceau să ia pe copilul care trebuia să oficieze ceremonia Amunai-ului, ei se îmbrăţişară frăţeşte ca să-şi dea curaj.

O fetiţă de doisprezece ani înaintă spre tribunalul celor cinci.

În mâini ea ţinea o păsărică cu penele multicolore, care se zbătea zadarnic să scape.

Ajungând în faţa judecătorilor, fata se întinse pe jos şi sărută pământul de trei ori, pe când poporul urla.

— Hu-il! Hu-il! Hu-il!

Apoi fetita se ridică şi vorbi.

— Amunai, spune dacă spiritele au vorbit bine şi dacă zeii sunt eu noi.

Induşii ascultând cu religiozitate mica voce, rămâneau prosternaţi.

Atunci, copila, luând un ac ascuţit pe care-l avea împlântat în păr, îl înfipse cu cruzime în ochii păsăricii pe care o ţinea strânsă în mână.

Biata păsărică scoase un mic strigăt; fetiţa o azvârli în aer, strigând cu glas strident.

— Dacă zbori fără să cazi peste noi, zeii sunt cu noi!

Şi se prosternă ca şi ceilalţi.

Prizonierii ridicară ochii, dar o, minune!... Nu văzură pe cerul azurat mica păsărică, ci o imensă pasăre cu aripii larg deschise, care zbura în spre ei.

Un strigăt de bucurie era să le scape de pe buze, dar se abţinură.

Inamicii prosternaţi nu văzuseră nimic. La vreo cincizeci. De metri, *Aerocul* cu cei trei cercetaşi sosea la timp spre a-i salva.

Cei trei oameni înţeleseseră că, acolo sus, se căuta mijlocul de a proceda la eliberarea lor.

Şi într-adevăr, colo sus, hotărârea fu repede luată. Numai gardienii erau înarmaţi şi erau zece. Trebuiau să fie primii scoşi din luptă.

Atunci se petrecu ceva fulgerător.

În mai puţin de o secundă, *Aerocul* ateriza la câţiva paşi de Consiliu, cu uşurinţa unei adevărate păsări şi înainte ca induşii să se fi ridicat din prosternarea lor, cei trei cercetaşi, sărind din nacelă, ucideau pe cei zece gardieni, cu câteva focuri trase de la mică distanţă.

Atacul fulgerător teroriză pe indigeni, dar Marius nu le lăsă timpul să-şi revie din zăpăceală.

— Aşteptaţi puţin, maimuţoilor!

Sprinten ca o maimuţă, se repezi la lada cu muniţii luă două granate de mână şi arătându-le indigenilor, le spuse, deşi ştia că nu-l puteau înţelege:

— Iată ce vă aşteaptă, dacă nu vă căraţi de aici imediat?

Şi, cu un gest sigur azvârli o granată asupra unei case.

Construcţia zbură în mii de bucăţele. Gestul acesta fu de ajuns.

Induşii, pe care o civilizare progresivă îi învăţase ce înseamnă puterea de distrugere a bombelor, nu rămaseră mult în poziţia în care se găseau.

Fugiră repede, scoţând strigăte grozave.

Pe când Marius continua să-i ameninţe, Raimondo se întoarse adresându-se prizonierilor;

— Englezi?

— Da domnule, răspunse lordul Berdan în italieneşti.

— Trăiască dar aliaţii! strigă Raimondo. Să ne îmbarcăm, aparatul vă poate transporta pe toţi, căci e destul de solid.

Raimondo îşi luă locul obişnuit şi Berdan se aşeză alături de dânsul pe când Jean Bart se rezemă de picioarele viceregelui.

În partea din apoi, Marius făcu loc lui Dobson şi lui Harry,

aşezându-se între ei.

În momentul în care Raimondo voia să decoleze, lordul Berdan scoase un strigăt:

— Ha-Miram! Unde e?

Dar, în zadar se uitară în toate părţile, nu-l văzură.

Singuri, în piaţa golită de locuitori, călăreţii caravanei viceregelui puseră mâna pe armele azvârlite şi pe cai, care se găseau acolo.

Văzându-i lordul Berdan strigă:

— Dumnezeu să vă scape! Veniţi la Delhi unde vă voi aştepta!

Aerocul, cu tot suplimentul său de încărcătură se avântă în văzduh. După câteva minute era deasupra munţilor Bandelakand, în direcţia Nordului.

Raimondo, fără să dea drumul volanului, se întoarse spre vecinul său. Lordul Berdan, care aşteptase această mişcare, zise cu lacrimile în ochi:

— Tinere, ne-aţi salvat de la o moarte sigură, nu ştiu cum să vă mulţumesc, nu vom putea niciodată să vă exprimăm toată recunoştinţa noastră.

Pe când lordul strângea mâinile celor doi cercetaşi, care şedeau lângă dânsul. Marius schimba viguroase „*shakehands*” (strângeri de mână) cu Dobson şi cu Harry.

— Dar, dacă nu mă înşel, zise lordul, purtaţi uniforma cercetaţilor...

— Din Italia? Da! întrerupse Jean Bart şi îi spuse numele lor.

— La rândul nostru, răspunse Harry Bensard, încercând şi el să se exprime – de altminteri destul de bine – în italieneşte, iată numele noastre: Lordul Berdan, viceregele Indiilor, domnul Dobson şi servitorul dv., Harry Bensard.

Cei trei cercetaşi păreau extraordinar de surprinşi, ceea ce făcu pe vicerege să surâdă.

— Mii de pipe! Maiestate. Pe viaţă şi pe moarte! Şi milanezul îi întinse mâinile.

Şi pe când reprezentantul împăratului tuturor Indiilor şi micul cercetaş pecetluiau un pact de amiciţie. Raimondo, încă uimit, întrebă:

— Dar atunci, Excelenţă, ce s-a întâmplat?

Întrebarea avu darul să impresioneze mult pe lordul Berdan. Ezită un moment.

Trebuia să confirme ceea ce ştia de atâta vreme şi fusese Confirmat de ultimele evenimente?

— La primul nostru popas, vă voi povesti totul. Nu pot vorbi

cât timp nu voi fi cu totul liniştit; lăsaţi-mă să mă repauzez încă puţin şi veţi afla.

Convorbirea se opri aici şi cercetaşii îi respectară durerea.

Dar, Raimondo, care privea harta îi spuse iarăşi:

— Zburăm spre Delhi, nu-i aşa? Dar nu vom face zborul într-o singură etapă; dacă vreţi ne vom coborî în munţi, unde se găseşte orăşelul Gonativer.

— Comandaţi dv. Noi ne vom supune, răspunse viceregele.

După ce zbură câteva ore, *Aerocul* ateriză uşor pe muntele luminat de soarele de la amiază.

Voiajorii coborâră.

Şi între salvatori şi salvaţi se schimbară iarăşi cuvinte le mulţumire şi strângeri de mână afectuoase.

— Vom vorbi la masă, zise Marius, ca să puie capăt emoţiei.

Şi se apucă să pregătească mâncarea ajutat de Jean Bart, se când Raimondo inspecta motorul.

O cutie de *pressed-beef* (carne comprimată) şi pişcoturi muiate în apă cu puţin rachiu fu toată mâncarea. Le era foame.

— Nimic nu face mai multă foame ca aventurile, zise Raimondo.

Şi după primele înghiţituri, vorbiră.

Lord Berdan începu:

— Dragii mei prieteni, dacă adineaori, Harry m-a prezentat ca pe viceregele acestei ţări, vă rog să nu mă consideraţi altfel decât ca pe un nenorocit, care vă e nespus de recunoscător; dar, mai întâi, daţi-mi voie să vă întreb un lucru: Cum se face că eraţi atât de aproape?

— Numai mulţumită îndemânării lui Raimondo, care a doborât porumbelul ce purta biletul dv. – răspunse Jean Bart – porumbelul pe care-l vom frige chiar acum.

Lordul Berdan se sculă şi strânse mâinele lui Harry.

— Datorăm salvarea noastră şi prezenţei d-tale de spirit, Harry. Înc-o dată, îţi mulţumesc. Dar, iată nenorocita noastră poveste: Amicii mei, aţi salvat pe trei reprezentanţi ai guvernului englez care se duceau să aducă acestor populaţii salutul noului lor suveran. Da fiindcă sinceritatea e de rigoare în cazuri ca acesta de faţă, trebuie să vă mărturisesc, că acest atentat constituie începutul unei răzvrătiri a poporului indian împotriva regelui nostru. Dac-aţi fi sosit cu câteva minute mai târziu, eram morţi. Ştirea s-ar fi răspândit în imperiu, dezlănţuind o răscoală generală; şi frumoasa noastră Mare Britanie s-ar fi văzut în scurt timp, lipsită de marea sa colonie. Mulţumită dv., ieşim din acest

prim atac; dar vom avea de înfruntat altele mult mai grave; astfel că la mulţumirile noastre mai adaug şi o rugăciune. Cercetaşi italieni, vreţi să ne ajutaţi să înlăturăm pericolul de faţă şi să înăbuşim revolta? Spuneţi, vreţi?

Cei trei tineri se simţiră emoţionaţi, instinctiv, se sculaseră în picioare.

Ei întinseră în acelaş timp mâinile şi spuseră cu energie:

— Suntem cu dv.!

O viguroasă strângere de mână sigilă pactul.

După câteva clipe de tăcere, lordul Berdan reluă:

— La Delhi, nu e mai puţin puternică decât la sate, dar mai uşor de înăbuşit mulţumită forţelor poliţieneşti de care dispunem. Întorcându-ne, vom găsi o populaţie în plină efervescenţă, în aşteptarea unui eveniment ce trebuia să se întâmple în cursul turneului nostru de inspecţie. E în joc viaţa noastră.

— Excelenţă, declară Marius, ceea ce a fost promis rămâne sfânt.

Braţele noastre sunt ta dispoziţia d-voastră şi, mii de pipe, vă promit că vom şti să ne servim de ele!

Acea exclamaţie atât de exuberantă făcu să zâmbească pe acei europeni pierduţi în mijlocul unei ţări indiene.

O nouă energie şi un nou curaj se strecurară în sufletul acelor fii ai Marei Britanii cărora cercetaşii le comunicau tinerescul lor entuziasm pentru aventura necunoscută.

Această aventură avea să fie extraordinar de emoţionantă şi plină de peripeţii neaşteptate.

CAPITOLUL V
La Delhi

Aerocul zbură cu repeziciune; şi seara, după ce trecură pe deasupra munţilor care mărginesc valea Gangelui, cei şase călători ajunseră deasupra oraşului Delhi.

Capitala Indiei, strălucind de mii de lumini, prezintă aspectul unui oraş important.

Aerocul, care avea farurile stinse, putea trece neobservat pe deasupra oraşului

— Unde aterizăm? întrebă Raimondo,

— În grădina palatului... ceva mai spre stânga! Vezi parcul acela, la dreapta?

— Da.

— Ei bine, acolo e; nu ne va vedea nimeni *şi* avem mai multe probabilităţi să putem face ceva bun.

Raimondo execută ordinul lordului Berdan. Ajuns deasupra parcului, stinse motorul şi aparatul, se lăsă uşor şi fără zgomot pe pajiştea verde care înconjura palatul regal

Pe când călătorii coborau din nacelă o voce strigă:

— Cine e? Stai!

Şi în umbra parcului, aviatorii zăriră un soldat englez care-i lua la ochi.

— *Be quiet* Freddy (linişte Frederic), zise Harry Bensard.

Santinela, speriată, lăsă arma în jos.

Lordul Berdan dete ordinele necesare.

— Vom trimite patru oameni ca să păzească aparatul. Să intrăm în palat.

După câteva minute, lăsând *Aerocul* sub paza a patru soldaţi înarmaţi, cercetaşii intrau cu viceregele în studio-ul acestuia.

Dobson şi Harry îi aşteptau, în tovărăşia altui personaj înalt cu părul alb.

— Domnul Boun, ministrul palatului, prezenta viceregele. Aveţi cuvântul, d-le Boun, spuneţi ce s-a întâmplat în absenţa noastră.

Ministrul palatului ezită un moment, uitându-se la noii veniţi.

— O! Puteţi vorbi! zise Berdan. Sunt prieteni şi apoi ne-au salvat viaţa.

Cu flegma naturală a rasei sale. Boun povesti cu voce calmă:

— La câteva zile după plecarea dv., Excelenţă, a început să se manifeste o oarecare fierbere în oraş. După raporturile agenţilor noştri. Veţi vedea că cluburile conspiratorilor au început să se agite. Şi unele cuvinte surprinse între ei ne-au făcut să fim foarte îngrijoraţi cu privire la călătoria dv. deoarece ei vorbeau de turburări mult mai pronunţate pe la sate. Am urmat ordinele dv.: să nu precipităm lucrurile şi să închidem ochii, fiind totuşi totdeauna în gardă. Acum că sunteţi aici, vă voi ruga să-mi spuneţi ce atitudine să luăm în caz când anumite fapte s-ar mai repeta.

Şi Boun făcu un salut adânc.

Viceregele luă cuvântul:

— Mâine dimineaţă vă voi da ordine complimentare, dar până atunci nu slăbiţi paza şi nu vorbiţi de întoarcerea mea.

Şi cu un gest îl concedia.

Când acesta fu plecat, se gândi la salvatorii săi şi zise:

— Pentru noaptea asta, nu văd nimic de făcut, care să fie de folos; astfel cred că cel mai bun lucru e să ne repauzăm.

Şi întorcându-se la Bensard:

— Harry, vei da amicilor noştri camera cea mai apropiată de a mea; bănuiesc că nu vor să se despartă nici chiar pentru o noapte; dă, te rog, ordinele necesare, ca să se instaleze trei paturi.

Şi adresându-se băieţilor:

— *Aerocul* nu riscă nimic în noaptea asta, deoarece, e bine păzit; mâine dimineaţă, la şapte, vă dau întâlnire aici. În cabinetul meu, spre a hotărî asupra celor ce avem de făcut. Noapte bună, amicii mei.

— Noapte bună, Excelenţă! răspunseră, în cor, cei trei tineri, după ce strânseră mâna viceregelui şi se retraseră, precedaţi de secretar.

Puţin după aceea se pregăteau să petreacă o noapte cum de mult nu mai gustaseră, în camera în care fuseseră instalate trei paturi.

— Cred, zise Marius, văzându-se între cearceafurile de o albeaţă imaculată, că o s-avem de furcă în ţara asta! Dar, pe cinstea mea, mie-mi place englezul ăsta.

Trăiască deci alianţa italo-engleză!

Cei trei amici, urându-şi noapte bună, se lungiră cu satisfacţie în paturile moi, în care-i aştepta un repaos bine meritat.

În marele şi tăcutul palat, totul părea adormit când orologiul sună ora douăzeci şi trei şi jumătate.

Dar, noaptea n-avea să treacă atât de liniştită cum speraseră cei trei cercetaşi.

La miezul nopţii Marius care rumega în minte nenumărate planuri de luptă, începuse să adoarmă, când un zgomot ciudat îl făcu să fie atent.

La câţiva metri de dânsul, în zid, o râcâitură aproape imperceptibilă, dar suficientă ca să atragă atenţia unui spirit totdeauna gata să prindă ceea ce părea extraordinar, îi atrase atenţia.

Brusc, se ridică. În pat şi cu inima bătând cu putere, ascultă. Zgomotul creştea. Răceala devenea o scârţiitură surdă. Venea dintr-un cămin mare, ce se găsea în cameră. Cât putu mai încet, cercetaşul, se dete jos din pat şi se apropiă în vârful picioarelor de cămin. Cu cât se apropia, cu atât zgomotul părea mai desluşit era un fel de scârţiitură ca, aceea a ferăstrăului pe lemn, întreruptă din când în când de mici lovituri ca de ciocan. În cămin zgomotul era mai tare şi crezând că zgomotul venea de acolo, Marius îngenuchiă şi examina coşul lung şi îngust. Dar, nu era nimic acolo. Sus de tot se zărea un mic pătrat de cer albastru şi înstelat.

Din ce în ce mai intrigat, Marius stete s-asculte. În fiecare minut zgomotul se mărea; când, deodată, câteva bucăţi de moloz căzură în cămin.

Zgomotul încetă. Atunci, cercetaşul văzu la vreun metru de la pământ, un lung baston de fier, străbătând zidul şi ieşind în coşul căminului. Acela, sau aceia care făceau această operaţie, se opriseră desigur nemai întâmpinând nici o rezistenţă.

Marius îşi zise atunci, că trebuia să ia o hotărâre.

Deşteptă încet pe prietenii săi şi le povesti cele întâmplate, arătându-le ceea ce văzuse.

— Dar, nu putem sta trezi câteşitrei ca să păzim un coş şi nici nu putem adormi şi lăsa pe indivizii ăştia să-şi facă mendrele. Deci, dacă vreţi, propun să veghem, pe rând, câte o oră fiecare. Eu încep. Vă convine?

— Foarte bună idee! aprobă Raimondo. Eu dorm tun până ce mă vei trezi.

— Şi eu voi aştepta rândul meu, adaogă Jean Bart.

Şi Marius, luându-şi o cuvertură în spate, se puse să păzească misteriosul cămin.

Câteva minute nu se petrecu nimic anormal; dar puţin după aceea, lucrul începu şi mai sârguitor.

Desigur, zidul era tare şi nu trebuiau să facă prea mult

zgomot, aşa că operaţia misterioşilor lucrători era lungă.

Trecu toată noaptea fără ca lucrul să fi înaintat prea mult.

Când Jean Bart îşi termină rândul erau orele şase şi jumătate şi câteşi trei se pregătiră să se ducă la întâlnirea dată de vicerege.

Sunară ca să vie servitorul, pus la dispoziţia lor şi să-i introducă la vicerege; şi, în faţa acestuia, Marius, pretextă că nu era încă gata. Rămase deci singur, după ce spuse camarazilor săi că va veni numaidecât după dânşii.

Viceregele sta la birou, dictând câteva ordine, secretarului său.

Raimondo, după schimbul de saluturi, zise:

— Excelenţă, astă-noapte s-a petrecut un fapt pe care trebuie să vi-l semnalăm. Şi povesti descoperirea lui Marius.

Pe figura reprezentantului regelui Angliei trecu de o dată o expresie de teroare, dar cercetaşul continuă:

— E necesar să lăsăm să se creadă că încăperea e tot neocupată şi să punem acolo zi şi noapte o sentinelă destoinică şi sigură. Nu trebuie să precipităm lucrurile; când vom fi sigur de ceea ce se petrece şi vom vedea pericolul în faţă. Vom intra în acţiune, dar numai atunci.

— Ai dreptate, amicul meu, răspunse viceregele, sculându-se brusc şi voi face aşa cum spuneţi. Harry, pe cine putem pune ca sentinelă sigură?

— Nu văd de cât pe Freddy, Excelenţă; şi pentru a-l înlocui noaptea ofer serviciile mele.

— Mulţumesc, dragul meu Harry; recunoştinţa mea pentru d-ta creşte pe zi ce trece. Primesc ajutorul d-tale dezinteresat, după cum primesc pe al salvatorilor noştri. Dă ordinele necesare pentru ca Freddy să fie la dispoziţia noastră.

— Excelenţă, mă voi duce să previn pe ofiţerul pichetului pentru ca Freddy să fie scutit de orice serviciu şi să rămâie aici în permanenţă, la ordinele dv.

— Bine. Du-te.

Tânărul ieşi.

Peste, puţin, Freddy, soldatul care făcea de gardă, în parc, la sosirea *Aerocului,* se instală în camera unde în noaptea precedenta, se culcaseră cei trei cercetaşi.

Marius intră tocmai atunci în studio-ul viceregelui.

— Salut, Excelenţă! zise el, întinzându-i cu voioşie mâna.

— Salut, minunatule detectiv! răspunse Berdan, strângându-i-o cu putere.

— Sunt la ordinele dv., Excelenţă. Ştiţi cele ce s-au petrecut. Aştept instrucţiile dv.

— Sunt de părere, zise Jean Bart; care nu vorbise încă până-atunci – că nu putem întreprinde nimic, înainte de a avea vreo indicaţie precisă. Astfel, v-aşi ruga să ne daţi toate informaţiile luate de agenţi şi să le studiam bine, înainte de a lua vreo măsură,

— Mii de pipe! Dai, ai dreptate, zise milanezul.

Şi viceregele aprobă.

— Raportul lui Boun, da! Luaţi loc, sunteţi la dv. acasă.

Dar, Marius nu terminase; şi întorcându-se la Jean Bart:

— Pe când tu şi cu Raimondo vă veţi uita la acele hârtii, eu mă voi duce să-mi mai dezmorţesc picioarele; şi mă voi înapoia peste o oră sau două.

Apoi, fără să mai spuie ceva, ieşi.

— Trebuie să aibă vreo idee în cap, observă Raimondo.

Şi cei doi tineri cerură explicaţii asupra raporturilor poliţieneşti pe care le aveau sub ochi.

CAPITOLUL VI
În templul indus

Marius ieşi, trecând prin coridoarele palatului cu mâinile în buzunare. Cercetător şi curios, se plimbă în sus şi-n jos prin toate etajele splendidului edificiu, încercând să găsească zidul în care era coşul camerei în care dormiseră.

După ce căută îndelung, pătrunse într-o cameră întunecoasă. Situată lângă bucătării şi unde era o grămadă de cărbuni.

După cât se părea ea era prelungirea faimosului zid, şi deoarece această încăpere se găsea la parter, trebuia să caute începutul misterioasei lucrări descoperite de dânsul.

Când intră în cămară, ieşea de acolo un indian. Omul n-avea înfăţişarea unui lucrător şi văzându-l ieşind de acolo, fără ca hainele să-i fie murdărite de cărbuni, lucrul i se păru suspect, cercetaşului.

Nu cumva sosirea sa, îl deranjase?

Instinctiv şi fără să prevadă consecinţele, urmă pe individ, după ce se încredinţă, că avea la îndemână credinciosul *browning,* în buzunarul hainei.

Omul părăsi palatul printr-o uşiţă care da în parc, străbătu o parte din aceasta şi ieşi repede pe o portiţă care se deschidea în stradă. Santinela nu făcuse nici o mişcare spre a-l opri.

La rândul său, Marius ieşi din parc.

Regăsi pe indian, care mergea cu paşi mari pe o stradă limitrofă şi voi să-l urmărească, fără să fie observat.

După vreo sută de metri, omul, întorcându-se şi nevăzând nimic suspect, îşi încetini mersul.

Lăsă strada principală şi intră într-o mică ulicioară întunecoasă, unde, după puţin timp, ajunse în faţa unui mic templu indian, în care intră.

Marius, care-l urmărea de la câţiva metri, se strecură repede înăuntru, ascunzându-se într-un colţ.

Omul se oprise lângă o coloană, unde, înăuntrul unei firide săpată la înălţimea unui om, era aşezat un mic zeu cu trei capete.

Încredinţându-se că era singur, indusul, dete la o parte statuieta şi apucând un inel care era înăuntru, trase cu violenţă

de trei ori, apoi puse statueta la loc.

Şi Marius fu martorul unui fapt ciudat. În stânga, un altar de lemn pictat, se învârti încet în loc, lăsând să se vadă o deschizătură destul de largă cu o scară. Indusul se îndreptă repede într-acolo şi coborî scările cu pas hotărât, pe când deasupra lui, altarul, îşi relua încet, locul normal, redând locului sacru aspectul de liniştită singurătate.

Marius rămase un moment nedumerit neştiind ce să facă şi raţionă astfel:

— Marius, dragul meu, instinctul te-a împins să urmăreşti pe omul aste şi să vezi toate astea: trebuie să te opreşti? Nu!

Şi fără a mai sta la gânduri, îşi puse în minte să urmărească pe individ şi mai departe.

Se uită să vadă dacă *browning*-ul era bine încărcat, apoi se apropiă de statuetă. Repetă gesturile făcute de indian şi aşteptă.

Altarul se învârti în loc. Cercetaşul înaintă cu hotărâre.

O gaură neagră, largă cât să poată trece doi oameni, se deschise înaintea lui. Fără a ezita cu *browning*-ul în mână, intră. Dar, abia coborî câteva trepte şi auzi altarul învârtindu-se şi acoperind deschizătura. Continuă să scoboare nu fără oarecare strângere de inimă. Scara era întunecoasă. Deodată, percepu un zgomot slab de voci de desubt. Cu obişnuita lui îndrăzneală se gândi:

— Ce o fi, o fi! Şi merse înainte.

Scara se opri brusc, în faţa ei era un labirint de coridoare întunecoase. În vârful picioarelor se îndreptă spre partea de unde auzise vocile, când, la întorsătura unui coridor lung. Văzu grămădit jos un corp omenesc absolut nemişcat.

Se dete înapoi; dar, deodată înţelese: omul care sta aşa cu capul plecat şi mâinile întoarse la spate, era un fakir în extaz.

Omul nu se mişcase şi Marius de abia îi distingea un colţ din obrazul voalat până la ochi.

O idee trecu deodată prin mintea micului milanez. Punând *browning*-ul în buzunar, scoase o frânghioară lungă pe care, din precauţiune, o purta totdeauna la dânsul şi sărind asupra omului prosternat îl imobiliză cu o mână pe când cu cealaltă îi vâra o batistă în gură.

Acel atac fulgerător se făcu fără zgomot; apoi dezbrăcă pe fakir şi se înfăşură în tunica lui.

Peste câteva secunde omul, în imposibilitate de a cere vreun ajutor fu ascuns într-un colţ întunecos, pe când Marius, cu vălul bine înfăşurat în jurul obrazului şi cu greoiul turban de lână părea

un adevărat indian.

După ce se transformă astfel, înaintă încet spre fundul coridorului şi ajunse aproape de sala din care ieşea un zgomot de voci.

Într-o sală vastă luminată de o lampă fumegândă, între un grup de şapte sau opt induşi din clasa de jos, erau trei oameni îmbrăcaţi europeneşte.

Marius, care era acum foarte aproape putea să le spioneze cele mai mici gesturi şi să le audă cuvintele. Dar, vai, acest ultim mijloc de informaţie era foarte slab şi după câteva clipe, tânărul înţelese că în modul acela nu va afla mare lucru.

— Cel mai bun lucru ar fi să mă întorc cu cineva care sa înţeleagă limba lor.

Şi într-o clipă făuri alt plan.

Să iasă împreună cu fakirul, să-l ghemuiască în vreun colţ al templului, să alerge la palat şi să vie înapoi cu Harry Bensard.

Voi să-l puie numai decât în execuţie şi era gata să se apropie de fakir, când din sala de alături, câţiva oameni se întoarseră spre coridor şi unul chemă:

— Alik! Alik!

— Mii de pipe! Strigă pe fakir!

Sângele îi năvăli la inimă.

— Te-ai fript, Marius! E mai bine să joci partida!

Şi, intră, hotărât, în sala întrunirii. Îşi păstră poziţia aplecată şi aşteptă evenimentele. Dintr-o ochire îşi dete seama de imprudenţa ce comisese. Zece împotriva sa, o ieşire nesigură. Era pierdut.

Omul care-l chemase îl întrebă îndelung cu un ton poruncitor. Marius nu se mişca, rămânând ca împietrit în mutismul său.

Îngrijoraţi, indienii se priviră.

Atunci, Marius, vrând să precipite lucrurile scoase arma şi îndreptând-o spre cel mai apropiat, voi să-şi facă drum spre uşă. Era prea târziu; trei oameni se repeziră la el din spate, îl doborâră şi îl dezarmară mai înainte ca să fi putut trage. Fu repede demascat; şi uimirea conspiratorilor crescu, găsind pe fachirul adevărat întins în coridor. Legară repede pe cercetaş şi îl interogară.

La întrebările puse în englezeşte de unul din oamenii îmbrăcaţi europeneşte, Marius nu putu răspunde, dar bătându-si joc de ei, se amuza să repete cu intonaţii comice:

— *Yes, Sir! Yes, Sir!*

Şi, cu tot pericolul, râdea cu poftă.

Atunci, acel care-l interoga, încercă să-i vorbească în italieneşte.

— Cine eşti d-ta?

— Eu în persoană! răspunse cercetaşul cu un ton glumeţ.

Nu putură scoate altceva de la dansul

Atunci află că, dacă după o anchetă şi după o expediţie care trebuiau s-o facă chiar atunci, nu-l vor găsi vinovat, vor reda libertatea.

Îl luau probabil drept unul din acei turişti care pătrund oriunde împinşi de îndrăzneaţa lor curiozitate.

Şi Marius, fu lăsat în sala aceea sub paza a doi gardieni înarmaţi.

Când toţi conspiratorii plecară, Marius rămase prada unor gânduri triste şi, muşcându-şi buzele, îşi zise în sine:

— Marius, ai făcut o mare prostie, ia seama!

Numai de nu i-ar asasina şi pe dânşii. Oricum, să nu disperăm. Fii demn de Milano, Marius şi fii treaz!

CAPITOLUL VII
Răscoala

Când, pe la amiază, Raimondo şi Jean Bart nu văzură pe Marius întorcându-se, fură cuprinşi de oarecare îngrijorare.

Unde putea fi?

Toată ziua cercetară prin palat, sperând să găsească urme, care să le permită să urmărească drumul pe unde trecuse Marius; dar în zadar. Nimic care să-i puie pe vreo urmă.

De altă parte, operaţiile din camera misterioasă, deveneau din ce în ce mai îngrijorătoare.

Seara mări şi mai mult temerile celor doi cercetaşi; Marius nu apăruse încă.

Raimondo, foarte îngrijat, se duse să ceară viceregelui ca a doua zi să se facă cercetări oficiale prin oraş, spre a regăsi pe prietenul lor.

Dar, în cursul nopţii se produse un fapt, care avea să împiedice pe vicerege să-şi puie planul în execuţie.

Noaptea, târziu, Bensard abia venise să ia locul lui Freddy, de pază lângă cămin, când tânărul secretar auzi un zgomot mai violent, apoi o bucată mare de ciment căzu la picioarele sale.

Intrigat, se plecă şi auzi următoarea convorbire;

— E gata?

— Aproape, stăpâne.

— Poate să treacă un om?

— Da.

— Bine. Atunci încetaţi lucrul. D-ta, Rhuna, vei sta în permanenţă aici, aşteptând întoarcerea noastră. Lovitura e hotărâtă pentru mâine seară la orele zece. Pe când poporul se va răscula în oraş, noi vom pătrunde aici, prin această deschizătură şi...

Dar Harry Bensard nu mai auzi altceva, căci glasurile se depărtară.

Imediat sună să vie servitorul. Şi când veni îi strigă;

— Aleargă şi cheamă pe Freddy, repede!

Apoi, plimbându-se prin cameră cu paşi mari; reflecta.

Când Freddy fu în cameră, îi spuse:

— Stai aici în locul meu, trebuie neapărat să vorbesc cu

Excelenţa sa, situaţia e gravă.

— Bine, nu mă voi mişca de-aici.

Bensard alergă în studio-ul viceregelui, unde acesta traducea lui Raimondo şi lui Jean Bart rapoartele pe care poliţiştii le prezentaseră chiar atunci.

Intrarea bruscă a secretarului întrerupse conversaţia,

— Ce e, Harry? întrebă viceregele cu îngrijorare.

Dar, înainte de a răspunde, tânărul arătă cu privirea pe poliţişti.

Lordul Berdan, făcu un gest către aceştia, zicându-le.

— Duceţi-vă şi aşteptaţi ordinele mele în sala de gardă.

Râmaşi singuri, Bensard povesti cele auzite.

— Trebuia ca revolta să izbucnească într-o zi, sau într-alta; azi, sau mâine, ce importă?... Dragii mei prieteni, zise el, întorcându-se la cei doi cercetaşi, vedeţi în ce situaţie mă găsesc; trebuie să mă gândesc. Mai întâi la apărare, înainte de a face cercetări în privinţa lui Marius. Credeţi-mă că regret din tot sufletul.

— Nu puteţi face altfel, Excelenţă, declară, calm, Jean Bart. V-am promis ajutorul nostru. Întrebuinţaţi-ne. Cât pentru Marius, cred c-a întreprins vreo expediţie, care necesită o astfel de absenţă; şi cred că e prea abil şi prea ca să nu iasă din încurcătură, dacă se găseşte în vreo situaţie critică. Nu-i aşa, Raimondo?

— Cred ca şi tine. Jean Bart şi sunt la ordinele Excelenţei sale.

— Mulţumesc, amicii mei; îmi veţi fi de mare folos. Iată ce vă propun: După raportul lui Harry. Vom fi atacaţi atât din înăuntru, cât şi din afară. Ei bine, pe când noi ne vom apăra în afară, va las în seamă pe inamicii, care vor pătrunde în faimoasa cameră. Vă voi pune la dispoziţie zece soldaţi dintre cei mai buni. Vă convine însărcinarea asta?

— Da, Excelenţă; vă mulţumim!

Şi pe când Raimondo şi Jean Bart se îndreptau spre faimoasa cameră spre a pregăti o cursă conspiratorilor, viceregele combina împreună cu secretarul o apărare înţeleaptă în afară.

— Îi vom prinde ca pe nişte şoareci, zise Raimondo, râzând şi îndărătul acestui paravan pe care-l vom pune de partea asta a zidului, vom putea ascunde pe cei capturaţi, aşa încât ceilalţi să nu observe manevra.

Şi se apucară de lucru, fără să facă zgomot, pentru ca omul, postat, probabil, la celălalt capăt al tunelului să nu observe nimic.

Pe când socoteau probabilităţile, Raimondo şi Jean Bart

atingeau şi pipăiau tot ce era în jur; când, brusc, o bucată de marmoră de la cămin de care se rezemase Raimondo îi alunecă de sub degete şi ieşind dintre două şine în care era încastrată, lăsă să se vadă o gaură largă de o palmă şi adâncă de doua..

Uimiţi, tinerii se uitară şi găsiră un pachet de hârtii acoperite cu o scriere deasă şi măruntă.

Instinctiv se apropiară şi, neputându-le descifra, alergară la vicerege, lăsând pe Freddy, uimit şi el de acea descoperire.

După ce viceregele şi secretarul descifrară câteva pagini, scoaseră un strigăt.

Viceregele, încremenit, pălea pe când Bensard, zâmbea satisfăcut.

— O! Ce trădare!

— Excelenţă! Eram sigur! Dar nu puteam vorbi fără probe, pe care nu le aveam.

Cercetaşi! ascultau cu încordare; Lordul Berdan îi informă:

— Dragii mei prieteni, din hârtiile acestea descopăr că între noi se află un trădător. Pot să vă spun cine e, de vreme ce nu-l cunoaşteţi, iar lui îi doresc să nu mai puie piciorul pe-aici. Ha-Miram, confidentul tuturor necazurilor mele, era în legături cu conspiratorii. Iată una din aceste scrisori, luată la întâmplare:

„Ţie Ha-Miram,

A-Mut-Sa, seul cu trei capete, posedă şi păstrează cu grijă cheia care va permite adevăraţilor patrioţi să se întâlnească acolo unde vor putea pregăti în linişte marea operă de renaştere şi de libertate.

Te aşteptăm în acest loc cu respectul pe care ţi-l datorează acei pe care îi ajuţi cu sfatul şi cu fapta”.

— Înţeleg acum, amicii mei, reluă viceregele, pentru ca acest eveniment are proporţii atât de mari. Şi nu e poporul cel mai mare vinovat; sunt aceşti trădători, aceste vipere încălzite la sân.

Şi viceregele, pierzându-şi obişnuitul sânge rece, se plimbă furios prin studio.

Ziua trecu fără alte incidente; dar, spre seară, oraşul prezenta o fierbere neobişnuită.

Grupuri sinistre străbăteau străzile. La orele zece toţi erau la postul lor. Trupele palatului erau sub arme; şi în camera misterioasă zece soldaţi hotărâţi, cu laţul în mână, aşteptau pe conspiratori să iasă din cămin.

La ora precisă, se auzi un zgomot; şi pe când în stradă răsunau detunături, bucăţi de zid căzură în cămin şi un cap apăru în gaura ce se formase. După aceea apăru şi corpul, dar

într-o secundă, fără zgomot, omul fu prins de gât, astupat la gură şi azvârlit îndărătul unui paravan. Fură zece, care pe măsură ce se arătau erau scoşi din luptă. Când toţi fură înşiraţi de-a lungul zidului, Raimondo dete ordin să li se scoată cătuşele şi legăturile de la ochi şi îi trecu în revistă cu Jean Bart.

Zărind pe cercetaşi, în clipa când li se scoteau legăturile de la ochi, conspiratorii scoaseră un urlet şi schimbară între dânşii exclamaţii de uimire.

— A! Dar ce i-o fi mirând atâta? întrebă Raimondo pe Jean Bart, care se gândea.

Deodată, unui din prizonieri izbucni în râs şi, sfidând pe cei doi prieteni, ie zise într-o italienească stricată:

— Eu răzbunat! Răzbunat.

La acele cuvinte un fulger străbătu mintea lui Raimondo,

— Vorbesc poate de Marius.

— Tocmai asta mă gândeam şi eu, zise calm Jean Bart. Dar atunci?

— Ce vrei să spui? întrebă el pe omul, întins la pământ

Dar omul râse şi mai tare şi Raimondo, enervat, cu lacrimile în ochi, strângând pumnii, striga:

— A! Ce dobitoc! Vorbeşte de Marius sunt sigur! Poate că la ucis.

Şi cu o mişcare de furie ameninţă pe indian.

Jean Bart, mai calm, îl opri.

— Linişteşte-te, Raimondo, cu violenţă nu vom afla nimic,

Şi, apropiindu-se de acel om, îi zise răspicat:

— Îţi propun să-ţi dau viaţa dacă ne spui, unde se găseşte prietenul nostru, acela care e îmbrăcat ca noi şi dacă e viu.

Dar, omul râdea ironic şi vorbi ceva eu tovarăşii săi în dialectul indian.

Jean Bart aştepta. Şi nu înţelese bine aceste cuvinte:

— Nu, am pierdut; mă veţi ucide şi pe mine; dar voi fi cel puţin răzbunat.

Cercetaşul, care se plecase asupra prizonierului, se ridică.

— Nu vom obţine nimic de la el, dragă Raimondo. Nu trebuie să disperăm, am speranţă că Marius nu e mort, de vreme ce a spus „Voi fi răzbunat”. Să lăsăm pe oamenii ăştia sub pază bună şi să ne ducem să ajutăm pe vicerege.

Raimondo, care avea ochii plini de lacrimi, fu târât afară de prietenul său.

Afară focurile de armă răsunau din toate părţile.

În coridor se loviră de vicerege care le zise:

— Mă duc să parlamentez, la poarta palatului.
— Vă însoţim, zise Raimondo.
Jean Bart strigă deodată:
— Dar *Aerocul?*
— La loc sigur, într-un mare hangar, sub pază buna. Şi-apoi, atacul nu vine din partea aceea.
Ajunseră repede la poarta palatului. Se vedeau îndreptându-se într-acolo cete de demonstranţi,
Erau indieni recrutaţi din munţi, bandiţi, fără îndoială căci hainele lor grosolane nu erau de orăşeni.
La vederea lor, viceregele, scoase o exclamaţie de bucurie.
— Ăştia sunt inamicii? Ah! Cu atât mai bine. Poporul se mulţumeşte să strige. Vom termina repede cu agitatorii ăştia.
Şi fluturând batista albă deasupra capului, viceregele apăru în cadrul uşii de la scara principală, având în jur pe cercetaşi şi pe Harry. La vederea lor se auziră strigăte puternice în mijlocul mulţimii şi focurile de armă încetară.
În tăcerea care urmă, viceregele începu:
— Dragii mei prieteni!
Dar, Raimondo, punându-i brusc piedică, îl făcu să se fixeze jos, strigându-i:
— Plecaţi-vă!
În aceeaşi clipă un glonţ trecu şuierând pe deasupra capului său.
Lordul Berdan nu-şi revenise încă din surprindere şi Raimondo, coborând treptele dintr-o săritură, căzu ca o bombă în mijlocul unui grup de demonstranţi; şi, văzând un om din a cărui armă ieşea încă fum, îl izbi peste degete atât de puternic cu mânerul revolverului încât acesta scăpă puşca din mână.
Acel gest autoritar fu înţeles de mulţime, printre care trecu un murmur de uimire.
Şi, atunci arătând steguleţul alb din pragul palatului, Raimondo îi făcu să înţeleagă că era vorba de o parlamentare
Acea intervenţie îndrăzneaţă impresiona mulţimea şi uimirea se transformă în admiraţie.
Viceregele, care se şi decisese să se urce în automobilul ce-l aştepta la câţiva paşi, într-o stradelă păzită de soldaţi, se întoarse din prag şi strigă cu glas tare:
— Văd cu plăcere că acei care vin aici cu armele în mână nu sunt cetăţeni din Delhi; ci fără îndoială, mercenari plătiţi de nemulţumiţi. Ei bine, de ce vă amestecaţi cu ei? Dac-aveţi reclamaţii de făcut, veniţi, pe faţă, la palat. Regele pe care eu îl

reprezint, vă va primi cu braţele deschise căci vă vrea binele şi n-are alt scop de cât mărirea acestei ţări.

Actul lui Raimondo şi aceste câteva cuvinte fură de ajuns spre a restabili liniştea în populaţie.

Se auziră strigăte puternice:

— *The boy-scout! the boy-scout!* (Cercetaşul)!

Europenii, risipiţi prin mulţime recunoscuseră uniforma celor doi tineri. Şi pe când demonstranţii înarmaţi, fugeau transportându-şi răniţii, mulţimea rămasă, ridică pe braţe pe cei doi italieni, în mijlocul unui tumult de aclamaţii:

— Hip! Hip! Hurrah! Hip! Hip! Hurrah!

Harry Bensard, care urmase pe cei doi tineri, înţelese că Jean Bart voia să vorbească şi îi zise:

— Vrei să-ţi servesc de interpret?

— Da, Harry; spune-le că vrem să căutăm pe Marius. Spune-le tot.

Atunci secretarul, fiind ridicat şi el pe braţe de manifestanţi, vorbi mulţimii:

— *Friends* (prieteni) cei doi *boy-scouts* aclamaţi de voi aveau un camarad ca şi ei şi a dispărut de ieri de dimineaţă. Vreţi să ne ajutaţi să-l căutam?

Fu o unanimă aclamaţie de afirmare. Dar, un om mai voinic de cât toţi ceilalţi îşi făcu loc prin mulţime, zicând cu glas puternic:

— Pot să vă dau informaţii. Ieri dimineaţă am văzut pe un *boy-scout* asemenea cu dv. Mergea repede; şi ceea ce mă miră fu că aproximativ din zece în zece paşi făcea câte o cruce pe zidurile caselor; apoi îl pierdui din vedere.

Harry Bensard traduse aceste cuvinte celor doi tineri care bătură din palme de bucurie.

Atunci Harry, continuă:

— Acum, prieteni, să intrăm în palat. Şi, în mijlocul bucuriei generale, poporul care, ca şi un copil, îşi schimbă iute sentimentele, se retrase, mai credincios ca oricând aceluia care guverna ţara.

Iar cei doi cercetaşi aveau ferma convingere că vor găsi a doua zi pe Marius.

CAPITOLUL VIII
Zeul cu trei capete

A doua zi după acele memorabile evenimente. Raimondo şi Jean Bart porniră să-şi caute prietenul: şi două lucruri le sporiră curajul:

Faptul semnalat de omul acela, care văzuse pe Marius însemnând casele cu o cruce; şi al doilea, că majoritatea demonstranţilor făcuseră, cauză comună cu viceregele şi deci Marius, nu mai era în primejdie, fiind în mâinile lor. Afară numai dacă nu căzuse în acelea ale instigatorilor.

Dis-de-dimineaţă, înaintea de a ieşi, se duseră să vadă pe cei zece prizonieri prinşi în faimoasa cameră, cu speranţa că vor obţine explicaţia cuvintelor rostite în ajun.

Dar, osteneala fu zadarnică.

Atunci, se duseră în oraş şi timp de o oră căutară în zadar.

Jean Bart, fu primul, care descoperi o cruce în mijlocul unei porţi.

— A trecut pe-aici! Uite Raimondo! Semnul ăsta cu creta!

Puţin după aceea, urmând acele semne ajunseră la templul indus.

Intrară. Nimic din jur nu le atrase atenţia în special. Dar, Raimondo, care se învârtea prin templu, scotocind cu privirea în toate părţile, se pomeni în faţa statuetei din firidă.

Atunci îşi aminti de strania scrisoare pe care le-o citise viceregele şi care dovedea trădarea lui Ha-Miram.

Se apropie de zeul cu trei capete; şi spre marea uimire a lui Jean Bart, care-l privea, descoperi inelul. Văzându-l, Jean Bart înţelese.

Fără să scoată o vorbă, începură să tragă de inel. Şi norocul îi favoriză, căci la a treia oară, fără să se fi aşteptat la aşa ceva, văzură reînnoindu-se fenomenul, care condusese pe Marius la trapa.

Fără a ezita, alergară la deschizătură şi, instinctiv, simţindu-se în pericol, puseră mâna pe revolvere.

Mai sprinten Raimondo ajunse primul şi trecu. Dar, dacă izbutiseră să găsească locul unde se întruneau conspiratorii, nu toate speranţele lor fură împlinite.

Cunoscând secretul pentru a intra în subterană, nu însemna că ştiau totul. Raimondo coborâse câteva trepte, precedând pe Jean Bart, când, altarul se întoarse la loc închizând intrarea sub nasul acestuia, care voia tocmai să coboare.

Fără voie Jean Bart, scoase un strigăt şi repezindu-se la inel trase de mai multe ori, dar altarul nu se mişcă, atunci, nebun de furie, se repezi la, altar şi încercă să mişte din loc masa aceea de lemn masiv, dar nu izbuti. Atunci înţelese că, punând piciorul pe o anumită treaptă, acel care cobora făcea ca altarul să revie la loc: Raimondo, necunoscând mecanismul, îl pusese în acţiune pe neştiute, punând astfel o barieră între el şi Jean Bart, rămas la câţiva paşi mai în urma.

Cât pentru inelul, tras cu violenţă de Jean Bart, fără să poată deschidă altarul, era uşor de înţeles, că ultimul membru al complotului, odată ce intra în tunelul – imediat închis în urma lui – trebuia să facă să funcţioneze mecanismul pentru cel ce-ar fi venit după dânsul, tocmai după ce ajungea în mijlocul conspiratorilor.

Jean Bart, în imposibilitate de a-şi ajunge prietenul, luă o hotărâre: să alerge cât mai repede la viceregele spre a aduce ajutoare.

Ieşi deci, în fugă, din templu şi năvăli gâfâind în cabinetul lordului Berdan.

Aceştia, auzind cele întâmplate, ceru să i se aducă planul oraşului, căutând, după indicaţiile tânărului, punctele arătate.

Găsiră imediat locul, unde se afla templul, dar nici o indicaţie cu privire la acel cuib de conspiratori. Viceregele, fără a mai căuta mai departe, ordonă să i se dea lui Jean Bart o escortă şi după zece minute tânărul ieşea din palat în tovărăşia a zece oameni cu înfăţişarea destul de energică.

Ajunseră la templu, unde căutară peste tot o deschizătură, de oarece micul idol nu le mai da cheia cu care să deschidă. Atunci, hotărâră să descopere trapa de sub altar. Dar, nu era lucru uşor să-l mişte din loc.

Zece oameni nu izbutiră să-l urnească. Jean Bart, începea să dispere, când, deodată, altarul, fără să fie atins, se mişcă singur, se învârti şi lăsă deschisă trapa. Jean Bart, n-aştepta decât atât. Se repezi la trapă şi coborî cu repeziciune. Dar, înainte ca unul singur din cei zece oameni să-l fi putut urma, altarul revenise la postul său.

Soldaţii rămaseră ca îndobitociţi.

Acel care-i comanda ordonă:

— Să nu ne mişcăm şi s-aştептăm, poate că le vom putea da vreun ajutor.
Jean Bart cobora, în grabă, treptele.
Ajuns jos, cu revolverul în mână. Se repezi prin coridorul, urmat de Marius în ajun şi de Raimondo cu o oră mai înainte. Ne văzând nimic, continuă să înainteze.
Văzu aproape imediat sala joasă a întrunirii; în mijlocul ei, întinse pe jos, două corpuri legate şi cu căluşul în gură. Erau camarazii săi. Avu abia timpul să se ascundă într-un colţ al coridorului. Un indus înainta spre el cu revolverul în mână. Vestit se vede că sosea cineva şi mirosind un inamic, se pregătea să-l primească după cum făcuse cu Raimondo.
Jean Bart îşi dete seama de cele ce se întâmplase: indusul îi înlesnise intrarea, crezând că era vreunul din conspiratori şi de aceea, inelul fiind tras, altarul se învârtise în loc.
Trebuia să evite de a fi descoperit, cum i se întâmplase lui Raimondo.
Calculând toate probabilităţile luptei, Jean Bart, îşi verifică arma şi, stând ascuns în colţul său, aşteptă trecerea paznicului. Când acesta fu în dreptul lui, cercetaşul, codindu-se să-l ucidă, îi dete o lovitură violentă cu patul revolverului la ceafă. Omul se clătina şi căzu la pământ scăpând arma. Jean Bart sări peste ei şi intră în sală. Într-o clipă cei doi prieteni fură dezlegaţi.
— Să ne grăbim. Nu e timp de pierdut. Şi Jean Bart scoţând lampa electrică din buzunar, o luă înaintea camarazilor săi prin coridor.
Indianul, întins la pământ, nu se mişcase. Ajunşi la capul scării văzură cu acela ascuns sub statua cu trei capete. Desigur că acela era mijlocul de a deschide.
Jean Bart trase inelul cu violenţă, de mai multe ori; auziră o scârţâitură uşoara, apoi un curent de aer îi izbi în obraz.
Uşa e deschisă, zise el şi urcară repede treptele.
În templu soldaţii cu ajutorul unor bucăţi de lemne opriseră altarul ca să nu se mai poată închide la loc.
Cei trei cercetaşi se priviră atunci mişcaţi şi se îmbrăţişară frăţeşte.
— Mii de pipe! declară Marius cu ochii strălucitori de lacrimi. Ce întâmplare, dragii mei! Nu credeam să vă mai revăd! Şi bravul lord, ce face? Ce s-a întâmplat?
— Îţi vom povesti mai târziu, răspunse Raimondo; acum haidem la palat.
— Da, zise Jean Bart, pălind brusc.

— Dar, ce ai? strigă Raimondo.

— O! Nimic! răspunse cu voce slabă micul Ligur, dar, vă rog să credeţi că încercarea mea a fost mai crudă decât a voastră. Să mă văd deodată singur şi să mă gândesc că, poate, eraţi pierduţi pentru totdeauna!... Dar, însfârşit, bine c-aţi scăpat! Acum nu mai mi-e nici o teamă, căci suntem iar împreună.

— Da! afirmă Marius, regăsindu-şi veselia firească. Şi vom fi şi mai uniţi ca pân-acum! Dealtminteri, vina e numai a mea, o mărturisesc! Haidem, să plecăm de-aici!

Şi, urmaţi de la distanţă de soldaţi, se înapoiară la palat. Pe drum erau priviţi cu curiozitate. Cei mai bine informaţi, spuneau, că dacă în ajun totul se terminase în linişte şi nu fusese o mai mare vărsare de sânge, aceasta li se datora lor. Astfel, încetul cu încetul se formară grupuri în urma lor. Cineva încercă să strige un „ura” care fu repede repetat; şi tinerii reintrară la palat în mijlocul aclamaţiilor,

Dar, tinerii, care speraseră să întâmpine o primire cel puţin tot atât de călduroasă ca a mulţimii, nu văzură decât trei figuri încruntate şi consternate

Lordul Berdan totuşi, întinse braţele lul Marius, felicitându-l că scăpase.

După ce acesta povesti cele petrecute, Raimondo se întoarse spre viceregе şi îl întrebă:

— Excelenţă, de unde provine consternarea, ce se citeşte pe figurile dv.?

Fără a-i răspunde, lordul Berdan scoase din buzunarul de la piept o hârtie şi i-o întinse, spunându-i:

— E traducerea în italieneşte a raportului pe care l-am primit.

Jean Bart şi Marius se apropiară de camaradul lor şi citiră:

„Excelenţă, vă anunţ prin acest mesager, că la vreo 100 mile de Delhi, în direcţia sud-est, postul militar de la Sigpur a fost atacat de o trupă de indigeni foarte excitaţi, având în frunte pe un om, care pare foarte instruit. Suntem pierduţi dacă nu ne trimiteţi imediat ajutoare.

Vom rezista cât mai mult posibil.

Suntem cincizeci şi ei aproape două sute. Dumnezeu să protejeze pe aducătorul acestei scrisori.

Parker, şeful postului”

După ce citiră, cei trei cercetaşi se priviră.

Marius cedând obişnuitei sale impulsivităţi, era să vorbească, dar Jean Bart îl opri, căci viceregele spunea tocmai:

— Ce credeţi că trebuie făcut? E imposibil să transportăm

repede şi la timp trupe importante la 160 kilometri de aici.

Tinerii nu răspunseră imediat. Apoi Raimondo, care de obicei vorbea în numele tuturor, întrebă:

— Sunt asaltaţi, după cât spune, de 200 de oameni?

— Da.

— Sunt deja cincizeci acolo.

Se opri şi îşi privi amicii, care făcură o mişcare afirmativa din cap. Ba chiar, Marius lăsă să-i scape un:

— Suntem de acord!

— Atunci, bine, zise Raimondo. Excelenţă, vă propun următoarele: Vom salva noi postul periclitat.

— În ce mod?

— Într-un mod foarte simplu. Acolo sunt cincizeci; noi ne vom duce în patru, de oarece *Aerocul* n-are decât patru locuri: ajunge în contra două sute de inamici.

Tonul cu care Raimondo rostise aceste cuvinte înlătură orice ezitare din partea lordului Berdan.

— Vă mulţumesc, amicii mei, că vreţi să m-ajutaţi în aceasta nouă încercare; când vreţi să plecăm?

— Ei bine; dar noi? obiectară împreună Harry Bensard şi Dobson.

— Un moment! răspunse Raimondo, am spus că sunt patru locuri: dar al patrulea nu va fi pentru dv. Excelenţă, căci nu trebuie să vă expuneţi la pericol. Dv. veţi rămâne aici. Cât pentru dv. domnilor, nu vă putem lua pe amândoi. Nu va merge deci, decât unul. Alegeţi între dumneavoastră doi pe acela care va rămâne.

Atunci fu un adevărat duel de curaj, între Dobson şi Harry.

Lordul Berdan, curmă însă discuţia.

— Harry, eşti mai tânăr şi mai puternic, du-te! Cât pentru d-ta, bătrânul meu Dobson, vei rămâne aici cu mine ca să-mi dai sfaturi.

— Excelenţă, noi ne pregătim, conchise Raimondo.

Şi cei trei cercetaşi se duseră să examineze aeroplanul.

Când totul fu gata şi pe bordul *Aerocului* fură încărcate toate proviziile, benzina şi cartuşele, toţi se aşezară la masă. Era ora unu după-amiază.

La sfârşitul mesei, Jean Bart declară lordului Berdan.

— Vom pleca după-amiază şi dacă nu vom avea timpul să terminăm azi, sunt sigur că noaptea ne va fi propice.

— Faceţi cum credeţi că e mai bine! Las în mâinile voastre soarta acelor nefericiţi.

— Am să vă fac o cerere, zise Raimondo. Aşi voi să nu pedepsiţi încă pe cei zece prizonieri capturaţi în faimoasa cameră şi să-i ţineţi până la înapoierea noastră.

— Veţi fi satisfăcuţi; şi ţin să vă repet că toată speranţa mea e în voi, cărora vă datorez atâta.

Spre a tăia scurt expansiunea unei emoţii pe care o simţea crescând în toate inimile prezente, Marius se ridică:

— Să plecăm cât mai repede. Presimt c-o să avem prilej să râdem, să ne strâmbăm!...

Figurile celor prezenţi reluară o expresie surâzătoare şi cei patru călători se scoborâră în parc, unde îi aştepta *Aerocul.*

Raimondo fixă chiar în faţa scaunului său o hartă foarte amănunţită a regiunii de parcurs; şi când fu sigur că totul era în ordine, spuse celorlalţi să-şi ia locurile: Marius alături de dânsul; Jean Bart şi Harry îndărătul lui. După câteva minute *Aerocul* zbura deasupra oralului; îndreptându-se spre Sigpur.

CAPITOLUL IX
Trădătorul

— Vom ajunge în mai puţin de o oră, spusese Raimondo lordului Berdan, înainte de a pleca.

Când plecaseră din Delhi erau orele aproape patru după-amiază; puteau ajunge deci cu mult înainte de apusul soarelui.

Raimondo dete maximum de viteză, gândindu-se că, de la trimiterea curierului la vicerege, asediaţii fuseseră desigur reduşi la limitele rezistenţei.

Ajunseră deasupra văii Gangelui când soarele făcea să strălucească încă în mii de lumini învelişul metalic al aeroplanului.

Dedesubtul lor, în fundul văii, era oraşul Sigpur; pe flancul muntelui postul militar asediat.

Pe când Raimondo evolua deasupra oraşului, ceilalţi cu binoclul observau fortul, în jurul căruia, răspândiţi în mici grupuri, inamicii erau retranşaţi îndărătul unor întăriri. Nici un zgomot de luptă. Era asediul în toată regula. Asediatorii trebuiau să împiedice aprovizionarea soldaţilor silindu-i să capituleze.

Jean Bart, care observa poziţia, vorbi cel dintâi.

— Nu cred că un atac din înălţime ar fi eficace, deoarece inamicii nu sunt grupaţi şi trebuie să ne economisim bombele.

— Dar, atunci, ce e de făcut? întrebă Harry Bensard cu îngrijorare?

— Iată, după cât se vede, asediaţii nu sunt în pericol imediat. Pot aştepta până la noapte. Şi la noapte îi vom salva pe toţi.

— În ce mod? întrebară ceilalţi trei. În timpul nopţii ne vom coborî drept deasupra postului şi vom salva pe asediaţi, luând câte opt de fiecare dată şi transportându-i la postul Ben-Mur din apropiere, pe care l-am găsit însemnat pe hartă. În şase drumuri cu maximum de viteză şi care nu vor dura mai mult de o oră şi jumătate, deoarece Ben-Mur nu e decât la 25 mile de-aici, vor fi toţi salvaţi.

— Dar, atunci postul va fi părăsit, obiectă Harry.

— Da! declară net Jean Bart. Căci nu vă puteţi face iluzie asupra celor ce aveţi de făcut spre a recuceri regiunile revoltate. Nu respingând pe revoluţionari, sau îndoind efectivul fortului îi

veţi pacifica. Nu. Trebuie să reîncepeţi opera de civilizare. Acceptaţi?

— Mă plec în faţa evidentei. Ai dreptate!

— Atunci, la ordinele tale, Jean Bart! Tu eşti care comanzi! hotărî Raimondo.

— S-aşteptăm noaptea; şi pân-atunci să mergem să vedem postul Ben-Mur ca să-l recunoaştem.

Raimondo consultă harta şi apoi porni în direcţia fortului. În mai puţin de zece minute, *Aerocul* cobora la Ben-Mur; şeful postului îi primi cu nespusă bucurie. Soldaţii fortului fură informaţi asupra celor ce aveau să se întâmple şi fiecare se grăbi să pregătească totul pentru primirea asediaţilor. Spre seară aeroplanul evolua la mare înălţime deasupra fortului Sigpur.

Jean Bart hotărî să vestească pe asediaţi de ceea ce aveau de gând să facă, pentru că aceştia să nu fie surprinşi.

Puse pe Harry să scrie câteva rânduri pe o hârtie pe care o înfăşură într-o batistă introducând-o într-o cutie de conserve. Apoi, Raimondo cu obişnuita lui abilitate dirija *Aerocul* exact deasupra fortului şi azvârli pachetul.

Harry le scrisese cele ce aveau să se întâmple, spunându-le ca în semn că primiseră mesajul, să puie pe pământ două puşti încrucişate.

Şi semnalul apăru puţin după aceea, acelora care priveau de sus cu ocheanele, observând în acelaş timp o mişcare febrilă în tot fortul.

— S-aşteptăm întunericul, ordonă Jean Bart, pe muntele care domină valea.

Aerocul se lăsă uşor şi cei patru tineri se aşezară la masă, în aşteptarea muncii intense pe care aveau s-o facă toată noaptea.

— Cel puţin să mâncăm, chiar dac-ar fi să pierdem partida, zise Marius.

Jos, nimic schimbat. Asediatorii nici nu se mişcau. Aşteptau de mai multe zile o capitulare prin foame.

Când noaptea fu destul de întunecoasă, *Aerocul* ateriză fără zgomot în mijlocul micului fort.

Emoţia acelor soldaţi înfometaţi fu profundă. Inima le bătea cu putere. Strângerile de mână mute, înlocuiau strigătele de ura, pe care nu le puteau scoate în cinstea salvatorilor lor.

Harry explică planul stabilit. Acei soldaţi, cu toate suferinţele lor, nu primiră cu bucurie planul de fugă; dar când Harry le declară, că era singurul mijloc înţelept, se supuseră.

Soldaţii fură împărţiţi pe clase, începând cu cei mai tineri.

Patru fură aşezaţi în fundul nacelei, doi lângă Raimondo, altul între picioarele lui şi altul culcat în partea dinapoi.

Astfel încărcat, aeroplanul îşi luă zborul.

Operaţia trebuia să se repete de şapte ori în acelaş mod

După cum prevăzuse Jean Bart, totul se făcu cu mare repeziciune; totuşi nu se putea face absolut fără zgomot.

Erau la penultimul zbor, când o detunătură răsună de pe celălalt versant al colinei. Era unul din ultimii doi soldaţi, puşi de sentinelă, care trăgea.

Şeful Parker şi cei trei tineri, se duseră spre dânsul.

— Am tras asupra unui inamic, care se apropiase la cincisprezece paşi de zid. Am ochit bine, căci l-am doborît.

Ceilalţi priviră în direcţia arătată.

Marius, deodată îşi înăbuşi un strigăt:

— Dar, înaintează maimuţoii ăştia! În noaptea întunecoasă, asemenea unei coloane de şobolani, induşii se târau pe iarbă, apropiindu-se de fort. Focul de armă îi oprise, văzând că nu mai trăgea nimeni, reîncepură să înainteze. Apoi se opriră din nou. Păreau nehotărâţi.

— De ce, când unul de ai lor fusese descoperit, îi lăsau să se apropie?

Tăcerea aceea îi nedumerea.

Jean Bart, între timp, se uită la ceas.

— Încă cinci minute şi Raimondo va fi aici. Vom avea timpul să ne îmbarcăm şi s-o ştergem sub nasul acestor imbecili.

Dar coloana pornise din nou; şi deodată, în puterea nopţii izbucni o clamoare. Se urcau să dea asaltul fortului.

Se strânseseră într-un singur grup, încercând să forţeze intrarea fortului. Deasupra porţii stau cei şase oameni asediaţi; aveau lângă dânşii lădiţa cu muniţii de pe Aeroc, pe care o scoseseră, ca să-l uşureze.

— O bombă de fiecare, comandă Jean Bart.

Fiecare se înarmă şi în momentul în care mulţimea asediatorilor năvălea, urlând, asupra porţii, la comanda: *„unul două! trei!”* cinci bombe fură azvârlite asupra inamicilor,

Se auziră strigăte oribile de durere şi induşii începură să se risipească.

Marius înaintase în marginea zidului; şi descoperind un grup de inamici între care, nu erau victime, se pregătea să le azvârle o bombă, când răsuna o detunătură, iar el scoase un strigăt ascuţit. Pe când camarazii săi veneau spre dânsul, îl văzură clătinându-se şi dispărând.

Lovit la braţul stâng, Marius, îşi pierduse echilibrul şi căzuse de pe zid. Inamicii fugeau. După câteva minute *Aerocul* se înapoia. Dar, nu putură descoperi pe Marius.

— L-au făcut poate prizonier! zise Parker.

— Da, dar atunci nu mai putem fugi, zise Raimondo.

— Ce e de făcut? întrebă Harry.

— S-aşteptăm ziua şi atunci ne vom duce să-l căutăm.

— Dar îl vor ucide! strigă Raimondo.

— Nu, reluă Harry. Îl vor tine ca zălog, deoarece nu e englez. Dar, n-ar trebui să rămânem în fort.

Jean Bart hotărî:

— Trebuie să ne postăm îndărătul asediatorilor; numai acolo vom putea face ceva pentru dânsul.

Zicând acestea se îmbarcară: cei doi cercetaşi, Harry, Parker şi doi soldaţi.

Zburând deasupra văii, văzură focuri aprinse pe malurile Gangelui; inamicii bivuacau de sigur acolo. Şi *Aerocul* ateriză în marginea unei păduri – la o sută de metri mai înapoi.

— Mă duc să recunosc locul unde e prizonier Marius.

— Dacă e – zise Jean Bart. Şi pe urmă vom hotărî ce avem de tăcut.

— Te urmez, zise Harry.

Şi, pe când cei doi tineri, nepăsători de pericol, se aventurau ca să-şi salveze camaradul, Raimondo da de mâncare lui Parker şi celor doi soldaţi, pe jumătate morţi de foame.

Harry şi Jean Bart îşi asumaseră o însărcinare foarte grea. Trebuiau să treacă Gangele înot, ca s-ajungă pe malul celălalt, unde era aprins un foc.

Acolo era desigur postul de gardă al asediatorilor, deoarece nici unul nu ţinea armele în mână şi numai santinela veghia, având însărcinarea de a transmite semnalele avangardei.

Cei doi tineri erau încă în apă până, la genuchi. Când auziră un zgomot de voci: Se vorbea într-o italienească stricată.

— Ha-Miram, zise Harry, înăbuşindu-şi un strigăt.

Şi ascultară.

— Aha! zicea vocea pe un ton ironic, aţi vrut să faceţi prea mult, tinere! Era destul că scăpaseţi pe vicerege şi banda lui, nu trebuia să vă mai amestecaţi şi în lucruri, care nu vă priveau.

Atunci Jean Bart văzu, la lumina focului pe Marius cu mâinile şi picioarele legate şi cu un aer de suferinţă pe faţă.

— Am pe unul în mână, continuă vocea şi îi voi avea şi pe ceilalţi! Mă duc să-i caut.

— La revedere, tinere; după victorie, voi vedea ce voi face cu d-ta.

Cei doi tineri văzură o umbră ridicându-se şi ieşind din grup

— E el, şopti Harry.

— Stânga-mprejur! comandă Jean Bart. Ştii ce avem de făcut. Ne îmbarcăm pe *Aeroc.* Iau o frânghie lungă, care se găseşte în lada cu bagaje.. Urmăreşti ce-ţi spun?

— Da, da!.

— Leg la capăt un cârlig de la cortul nostru şi Raimondo ne duce cu aeroplanul deasupra lui Marius.

— Înţelegi?

— Da. Iar noi îl pescuim ca pe un peşte,

— Tocmai. Mă gândeam la o scară de frânghie, dar e prea voluminoasă şi apoi e primejdioasă.

Puţin după aceia, fiecare era la postul său.

Jean Bart îşi înfăşurase pe braţ frânghia şi *Aerocul* se înălţă fără zgomot.

Ajunse la cincizeci de metri deasupra locului, unde se găsea Marius.

La douăzeci şi cinci de metri de pământ lasă să spânzure frânghia şi făcu un viraj în cerc, fără zgomot, mulţumită motorului de construcţie specială.

Atunci aviatorii, văzură, la lumina focului, cârligul care atingea uşor pe Marius culcat.

Acesta abia se mişcă; dar văzând obiectul acela, care părea că vine din cer, înţelese brusc. La centura-cartuşieră avea prins un inel solid. Frânghia îl atingea. Având mâinile legate n-o putea apuca, dar ridicându-se puţin, făcu o sforţare şi ajunse cu şoldul în dreptul cârligului; apoi răsucindu-se cu abilitatea unui acrobat, izbuti să introducă cârligul în inel. Atunci se lăsă în jos, ca să-l împiedice de a mai ieşi. La mişcarea aceea bruscă, Jean Bart, care-i urmărise toate gesturile, înţelese că operaţia reuşise şi, cu glasul sugrumat de bucurie, strigă lui Raimondo:

— În aer!

Aeroplanul, fără zguduituri, încetă de a mai vira şi se înălţă în diagonală.

Jos, Marius, lăsa cu gura căscată pe paznicii săi; şi legănându-se în spaţiu la extremitatea acelei frânghii, cu toată durerea pe care i-o pricinuia rana, avu încă forţa să strige:

— La revedere şi vă mulţumesc!

Un strigăt de uimire şi de furie se ridică din grupul paznicilor, treziţi brusc din somnolenţa lor.

Răsunară câteva detunături. Dar *Aerocul* era pre sus. Când distanţa fu destul de mare, Raimondo micşoră viteza şi aprinse farurile. Şi, încet, spre a evita accidentele, la lumina proiectoarelor îndreptate spre pământ, *Aerocul* coborî, Marius fu depus pe pământ întocmai ca un pachet, iar aeroplanul se lăsă la câţiva paşi de dânsul.

Cei şase oameni, care erau în *Aeroc* se precipitară spre Marius. Leşinase. Îl dezlegară într-o clipă.

— Repede!... Câteva picături de eter! ordonă Raimondo.

Îi frecară tâmplele şi aproape imediat, deschise ochii.

— Dragii mei amici, am scăpat! Vă mulţumesc!

Nimeni nu putu vorbi, bucuria era prea mare.

Când fură mai liniştiţi, Jean Bart luă din cutia cu medicamente de pe bordul *Aerocului* cele necesare şi pansa uşoara rană pe care Marius o avea la umărul stâng. Tânărul milanez îşi recăpătase veselia şi făcea glume ca de obicei.

— Ce mutră trebuie să fi făcut maimuţoii ăia, văzându-mă luându-mi zborul ca o păsărică!... Şi Ha-Miram ăla, care avea pretenţia să ne prindă.

După ce râseră de glumele lui Marius, se hotărâră să se ducă la fortul Ben-Mur pentru a lăsa acolo pe Parker cu soldaţii lui; să petreacă noaptea acolo şi să se înapoieze a doua zi la Delhi.

În mai puţin de un sfert de oră ajunseră.

Soldaţii salvaţi aşteptau cu îngrijorare acest ultim zbor atât de întârziat şi izbucniră în urale entuziaste când aflară cele petrecute.

Toţi soldaţii englezi schimbară viguroase „*shake-hands*” cu salvatorii lor; şi se grăbiră să le pregătească culcuşul pentru noapte.

A doua zi de dimineaţă, Harry se consultă cu Parker şi cu şeful postului din Ben-Mur.

Îşi luară răspunderea de a hotărî în numele viceregelui, ca plutonul lui Parker să rămână în fortul Ben-Mur până la noii ordine.

La plecare, soldaţii îşi exprimară înc-odată recunoştinţa lor şi încredinţară cercetaşilor scrisori ca să le expedieze la familiile lor.

Marius, în mijlocul bucuriei generale, uită pentru un moment dureroasa lui rană şi, escortată de strigăte şi de aclamaţii, pasărea mecanică îşi luă zborul în văzduhul luminat de un soare strălucitor.

Întoarcerea se făcu fără incidente.

În parcul regal din Delhi, unde aterizară, o mulţime imensă, venită să vadă *Aerocul,* le făcu o primire triumfală.

Viceregele, îngrijorat, le ieşi înainte. Îi întrebă din ochi, văzând pe Marius rănit.

Şi pe când Harry spunea:

— *They are all saved!* (Sunt toţi salvaţi). Lordul Berdan, îmbrăţişă pe cercetaş cu lacrimile în ochi:

— D-ta, totdeauna d-ta!

Eşti într-adevăr admirabil! Eşti un erou!

CAPITOLUL X
Ordinul regelui

După ce povestiră totul lordului Berdan şi Marius primi îngrijirile necesare, hotărâră ca cei trei cercetaşi să nu paradească palatul de cât după completa vindecare a tânărului milanez.

În aceeaşi seară, lordul Berdan radiotelegrafia regelui un lung raport asuma evenimentelor.

Răspunsul regelui sosi abia peste câteva zile.

Între timp cercetaşii care se repauza după atâta oboseală erau obiectul unor vii manifestaţii din partea populaţiei din Delhi, care aflase ultimele întâmplări.

Aceasta se întorsese acum împotriva instigatorilor şi când cei zece oameni făcuţi prizonieri de cercetaşi, fură judecaţi. Mulţimea năvăli la palatul de justiţie spre a asista, ia judecată. Înainte ca un avocat să-i fi putut, apăra, strigăte de „*la moarte! la moarte!*” izbucniră în sală.

Cei trei cercetaşi, care asistau, abia putuseră interveni în favoarea lor; şi fură nevoiţi să roage populaţia să se mulţumească să fie numai deportaţi, lăsându-le viaţa.

A doua zi, în timpul mesei, lordul Berdan avea un aer misterios.

Afară se simţea o mişcare neobişnuită.

După ce terminară prânzul, viceregele, rugă pe tineri a-l aştepte şi ieşi.

Pe când tinerii se întrebau ce s-o fi întâmplat, lordul Berdan se întoarse în haine de ceremonie şi întrerupse întrebările lor, spunându-le:

— Urmaţi-mă, vă rog.

Neştiind ce să creadă, îl urmară. Şi la poarta palatului, unde-i conduse, spectacolul ce li se prezentă ochilor îi umplu de uimire.

O mulţime imensă umplea piaţa. La apariţia celor trei cercetaşi, un strigăt izbucni din mulţime:

— Hurrah! *For the boy scouts!* (Trăiască cercetaşii!).

Viceregele impuse tăcere şi vorbi:

— Popor al marelui Imperiu Britanic – Regele George ai V-lea, mă însărcinează să vă asigur de părinteasca sa bunăvoinţă şi vă

roagă s-ascultaţi cele ce scrie:

În numele frumoasei voastre ţări fiţi toţi uniţi în credinţa aceluia care vă guvernează şi veţi împlini lucruri măreţe.

Informat de incidentele petrecute, adresez felicitările mele lordului Berdan, reprezentantul meu şi hotărăsc următoarele:

Harry Bensard e numit cavaler al Ordinului Imperiului şi e înaintat la gradul de ministru fără portofoliu. Dobson e numit ofiţer al aceluiaşi ordin.

Nn e nevoie să vă mai vorbesc despre acei care v-au salvat moralmente, despre cei trei cercetaşi.

Voi îi cunoaşteţi şi eu nu pot de cât să-i disting cu medalia „Ordinului imperial”.

Şi în mijlocul tăcerii generale lordul Berdan îmbrăţişa pe cei trei cercetaşi, zicându-le:

— Din ordinul regelui, sunteţi cavaleri ai Imperiului

Un strigăt formidabil ieşi din mii piepturi:

— Ura! Ura!

Lordul Berdan le impuse pentru a doua oară tăcere şi citi:

„Lui Marius Colombo, care de două ori era să moară pentru noi:

Din ordinul meu, Marius Colombo e numit colonel onorific al primei brigăzi de boy-scouts din Londra”.

Lordul Berdan terminase.

Mulţimea dete atunci curs liber entuziasmului său,

Cei trei cercetaşi, lordul Berdan şi Harry fură purtaţi cu triumf prin tot oraşul.

CAPITOLUL XI
India din zbor

Dar, această aventură, ai căror eroi fuseseră din întâmplare, nu fusese pentru cercetaşi decât un episod neprevăzut din călătoria lor prin Indii.

După ciudata şi tragica lor aventură în Anam avuseseră un scop astfel definit de Marius:

— Mii de pipe! Nu putem părăsi Asia – poate spre a ni ne mai întoarce nici odată – fără să fi vizitat minunata Indie. Părerea mea ar fi să mergem cu *Aerocul* să facem un tur până la Calcuta şi Benares. Vreau să fac o bate în Gange!

Când alergaseră deci, în ajutorul viceregelui, cercetaşii se duceau la Benares.

Plecând din baia Hue din Anam, zburaseră de la est la vest deasupra Indochinei, a Siamului, a extremităţii meridionale a Birmaniei. Apoi, străbătuseră golful de Bengal; şi după un zbor fără escală de la Yannon la Bombay, aterizaseră în acest ultim oraş, unde erau aşteptaţi de consulul Italiei, Callega, unchiul lui Jean Bart.

E lesne de închipuit în ce mod fură primiţi de acea rudă a unuia dintre ei. Fură întâmpinaţi de dânsul şi de autorităţile engleze şi găzduiţi la consulatul italian împreună cu Zomba.

Din nefericire, a doua zi Zomba fu lovit de un violent atac de febră care vestea o pneumonie. Bravul negru fu internat în spitalul militar englez, unde fu îngrijit cu multă atenţie. Cei trei cercetaşi vizitară fără dânsul Bombayul, mare şi frumos oraş, dar în care numai suburbiile şi-au păstrat caracterul indigen.

Consulul Callega îi plimbă prin străzile principale, ale Bombayului.

....

Citiţi urmarea în fascicola nr. 21:

CREATORUL DE MONŞTRI

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI